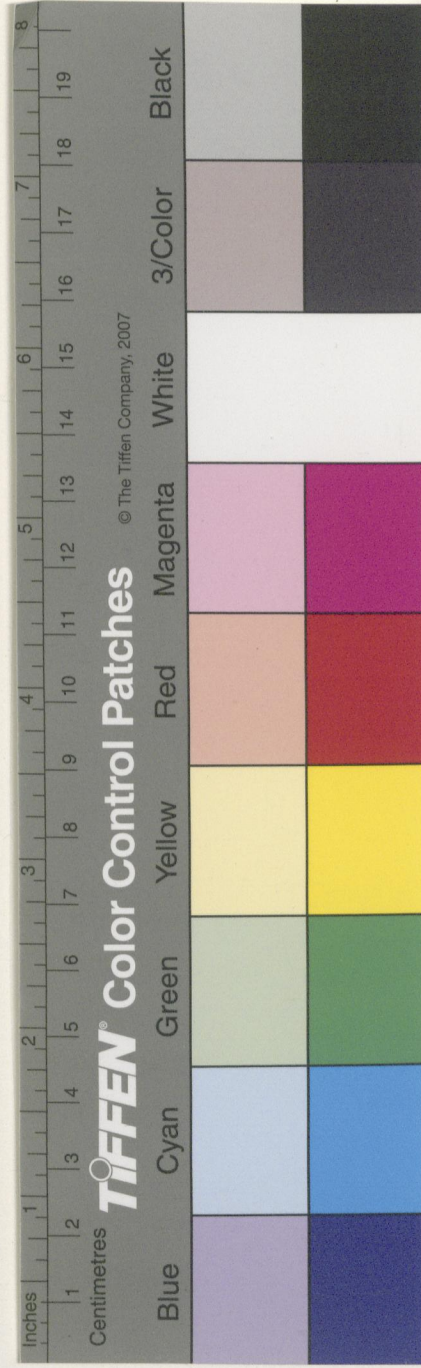

1.

Илетометра.

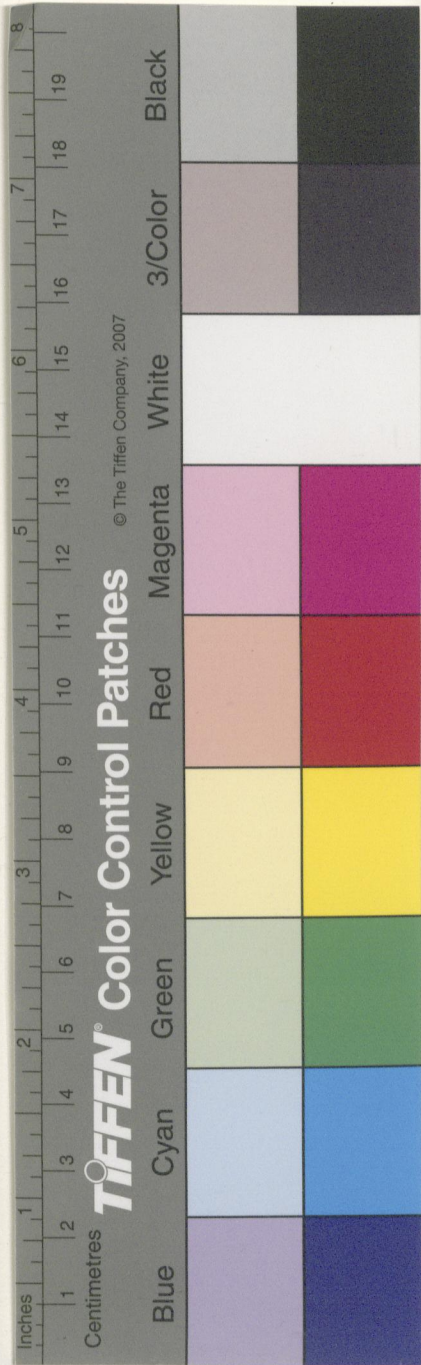
v. Kann, rik egendomskeär på landet.
Julia, hans brors dotter,
Axel Frank, ung målare.
Fru Ringen, hushållsfru hos v. Kann.
Trygg, gammal trotjänare.
En slatmålare, i arbete hos v. Kann.

(Theatern föreställur här von Kanns förmak, en
stor, rikt möblerad sal.)

1. CLKen.

1 Scenen. v. "Hann, ~~från~~ Skaffande ett brev på Jt-bord;
"Hans Örnghj, ^{Kan jlet går ej an."} Jt. flut
Skall man dock mer än menfka vara,
Så att i längden hårda ut
med denna hjälplösa platta menfshara.
Örnghj: hwart brev, hwart juar men far,
Örnghj: hwart man kommer, hwart man går.
Jag vill kring världen, ut jag fönn ej
En ^{mer fort} lapa flutan från jag kan ej.
Man vill på den: Geller, asto, ande
Såskat den helt and i Geller, asto, ande
~~helt och~~ ~~ast~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~
Så håller den ~~ast~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~ ~~helt~~ ~~ande~~
(Med rektitet)

Jag kan ej, kan ej - bättra, kalla;
 Derfjunda öre: jag ring här till en gälla
 I detta hjerta fört engång. Näst,
 Jag har er hatat som af all min själ.
 Det er skuld flydde jag från hemmet fänders,
 Min barnsloms lögens dat;
 Derfjeda länge är i fjernas ländar
 Med minnen och med gval;
 Fick kraft, fick vilja dock af mina fläder,
 Blaf men, bröt kinder, spånade omfider
 Och hemken ändling prästet, trummen, tvän,
 Häftt men folks hatare, helt miljöns;
 Nu är jag här, har sett här länge redare,
 Har aftrumpat, har medat, vitt af Kan;

Men pass! Alla samman bleka: gör ej an,
Det spökar kring mig här i ny som nalar.
(Får brevet öfver)

Han kan ej komma, skrifer han,
Han flutar juft en tafla. Nå, en jeden?
Den kunde komma utan flut, minfann,
Och juod det vill jag betaka juodan.
En målar, en reng astift,
Jag skrifer vagn och bärar hela målar
Att hemta honom; kommer han? Jo vist.
Han kan ej nu, med mera i den stilen.

Man kan ej se förtas fyg,
Ej smaka dode, ej på kindens fester
Ja, hvarnär, rycka andra ned en skyn;
Det kan man icke, men för natten
Att fänders med hvad man ej kan,
Med allt omöjligt, allt det gör ej an,
Man måste juode is för att fördra det.
Sen 2. Herr Kann, Julia.

Julia: Har du jag Onkel, hur vill Onkel ha det?
Får den eller glö rolig, ofvakt eller lukt?

Walden: Du skall bli smälad här i dag, minfann!
Ditt skick? Nå väl, hur du vill ta det.

Julia: Bli smälad, skall jag smälas?
Kann: Ja minfann.

Julia: Omöjligt, Onkel, nej, det gör ej an,
Jag kan ej --

Kann: (Stiga upp med häftighet och håller sig för öronen)
Kan ej. Jo, du kan, kan smälas,
Kan ej. Jo, du kan, kan smälas,

44 Han flutar juft en tafla: Kanns bär
Och möter honom i stilen på pöden, #

Han smörjas, smöras, smöras, ja, besträlas
Med alla färger, som man finner till.
Julia (Smakande) Ja, smälta Onkel, vift, om du vill.

Det fruktas jag, det kunde vara
För Onkel jult i utan fara
Att ha mig smälas?

Kann: -- -- -- Hiss befall?

Du botar?

Julia: Nej, jag tänker bara,

Om jag, som ej är varsam alls,
Kann: exklos ej som en liten mare
Nog armarna jag har kring Onkels bäl.

Kann: Bunt, flygg unge, du kan spara
Ditt smick, till jag får tid dermed,
Jag vill ej smickas nu, du jag de vred.

Julia: Vred? Nej, hur kan? -- Att spara ofördragligt
Ja hvem, tharfor?

Kann: -- -- -- Det vet det bäst.

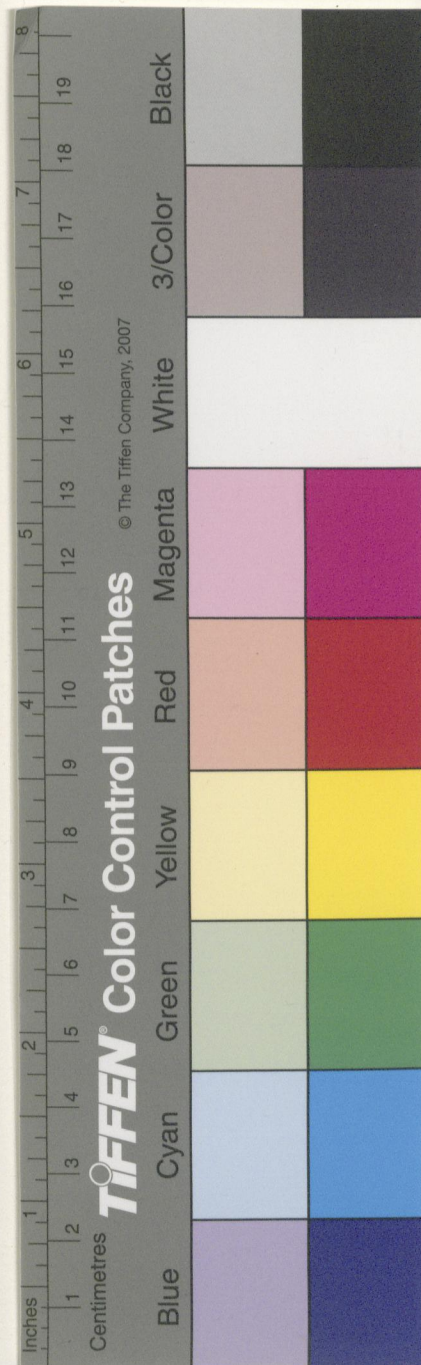
På hela världen ej på dig som mest,
För ett fördomda kan ej ej omöjligt.

Julia: Men, bästa Onkel, medgaf icke jag
På stunden nys, att jag kan smälas?

Kann: Ja, för du jagt omöjligt, flög på flög.

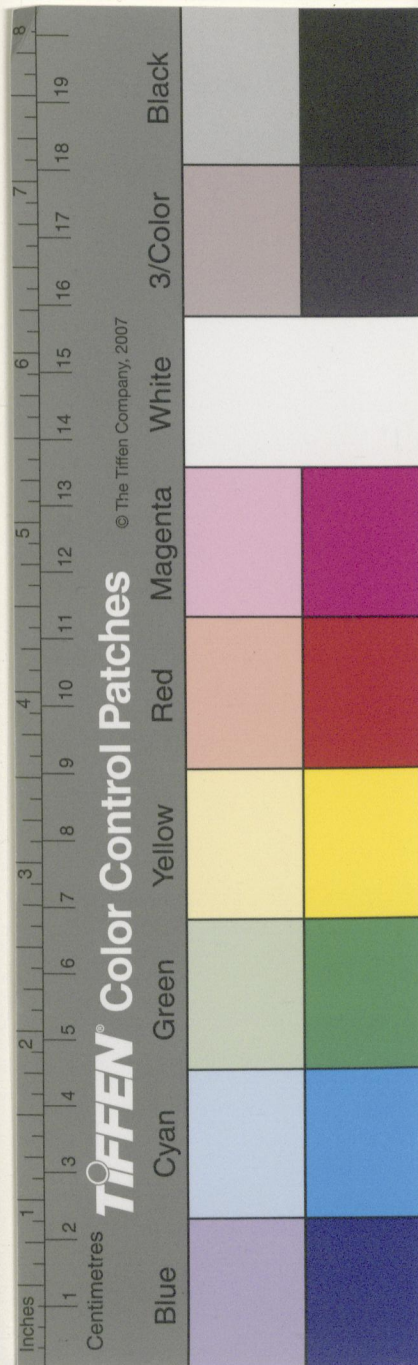
Julia: Jag medgaf ju, att jag kan smälas, tvälas,
Hvad allt det better, efter ett behag.

Kann: Vals (Stånken henne lilla på kinden)
Val, du kan allt, allt, allt, blott icke talas.

Julia: Men skad jag mätas. Hvarför? Säg mig det.
 Hann: Jag kunde ju vara derför, rätt af platt,
 Att jag det vill.
 Julia: Ja, men be'rona,
 Säg, kan du vilja mät, fast jag är givmör.
 Hann: Läst derför vill jag ge dig skat.
 (Se henne framför en spegel)
 Se på den bilden der, hvad ser du vad?
 En liten laxe, vanskapt, vederstyggelig.
 Julia: Ah, ja! En färad flicka, flött, men hyggelig.
 Hann: Men varan. Dito mina blott
 Bli jag i mitt beslut onöggelig.
 Märk, med det lilla spöket i tröskan,
 Du skat mät din för dig, kan fäst,
 Skad snart du af en fräns flusk begäras;
 Och hvad blir då min lott?
 Julia: Att fländigt med besök besökas.
 Ha, nu förstår jag planen. Kort,
 Att badda denna onöggeliga bont,
 Skad utan nåd en varma Julia hjärn.
 Hann: Tyst, lät mig flöta, lät din rapna mund,
 Om du kan vara allvarssom en fländ.
 (Rörd)
 Mitt goda barn, du vet ju hur allvar
 Din fländars onkel lefver all sin tid,
 Han enfar han måst kämpa till fländ
 Mot andras hårda hjertan för fländ
 Bland främlingar, i obekanta städer,
 Han vandrat fram för sin ungdoms fländ
 Af ömgar egen fländ: lyster fländ
 Tyst nu, nu, när jag nalkas griften
 Säg fäst --

Julia (omfammande honom med innerlighet)
 En vän, som ej sträfs att gå,
 En egen som, kan lät fländ,
 Som kan att lät fländ
 Och talar med fast fländ mening
 Om en onöggelig inre var,
 Om huru var ett hjerta fländ,
 & trots af all prediktion om fländ
 Hann: En vän, en egen. Ja, en vän,
 Den vet jag att: dig jag fländigt fländ,
 En egen och jag fländ an
 Min broders blod i dina ädare rinner;
 Min mark en vän, en egen, snart ej kvar,
 Der onkel äldras enfar ut fländ,
 Nij främlingar: vider, gud ut kvar,
 Med en en batten var fländ egen,
 Julia: Hvar, jag? Det fländ jag, nej, vid gud, det kan --
 Hann: Hvar opp med ditt fländande kan jag, fländ?
 Julia: Vill onkel tvinga mig att ta en man?
 Hann: Nej, men det fländar eller lät fländ till punkt och pricka.
 Julia: Det kan jag. Kan jag, en min person?
 Hann: Vadsera ja, till du fäst fländ
 I ögat på en man af ton,
 En ung fländant, en grefve, en baron,
 Som har för dig ett hjerta, och en fländ
 Precis som gjord för min onöggelig,
 En fländ fländant, som fländ fländ,
 Och barn, hur går det då?
 Jo, då för onkel fländ fländ
 Och endast minnad, i sin vän,
 Att han en egen haft fländ sig att fländ.
 Tyst derför fländar jag att fländ
 En lyster fländ, (de fländ jag fländ)
 I denna bygd, ja gjord jag fländ

Att få dig malad, för att säga skild
från dig se saknas flunder mindre länge,
Då jag får se och äga helst din bild.
Julia: Min onkel, och, hur kan jag vedergräsa
En godhet? (Vilse fatta hans hand.)

Kann: (Befogande sin rörelse.)
Nekt, jag vill ej nu bli förord!

Julia: Ni vore ren af att blottas en föreställa,
Att jag kan bli ifrån en förord.

Kann: Händ prut. Hem jager dig att jag är rodd?

Julia: Det här ju på en flamma, onkel Julia.

Kann: Vid himlen, har jag di i min världens rest,
härskat under kungens röst mot mig,
Du har varit min fröja, min älskade,
Mitt ögon, min önskan, min lycka, min glädje.

Det att bli rodd af att en förord

Kann: mig lyttis bli dykt ifrån mitt hjerta.²

min flamma, att den lyder tillt best

Och darrar lufet, Kommer allt af ären.

Just sågela pipas klart ju blott om vären.

Det ges en fröjdens, barn, för menskans röst,

En oändlighet, kalla den till höft.

Den se der förklaringen, bort med all annan!

Scen 3. Herr Kann, Julia, En Skattemästare.

(Mästaren med bänk och pensten i handen. Kladd
i ett flin för kläder, öfver smordt med färger, flamm,
nar bugande vid dörren.)

Julia: (för sig) O gud, min huse, mästaren, det är han!

Men hvad hade onkel fått i pannan?

(Höst) Öfverlyst, onkel, nej, det går ej an!

Mästaren: Öfverlyst, näst näst, herre, nej, jag kan

Ej ställa två hvarf med den ene kannan,

Det här är ju ett blott -

Kann: (Höfsligt uppbragdt till mästaren.) Ur min äppel, man!

Sådan se "kan ej", bort, fördrag ej till den,

Ja, med till gamla trygg, kan gör liq. den.

Mästaren: För jag di ej arbeta mer?

Kann: Ja, men hos mig ej längre. Paske er.

Mästaren: Det, näst herre, allidig har jag vetat

Förloren er, förloren mig nu, jag ber,

Hvad jag af oförstånd har felat.

Så, det mig ej ifrån er gård, i mitt i Kinnor.

Ja, det mig ej ifrån er gård, i mitt i Kinnor.

Ja, det mig ej ifrån er gård, i mitt i Kinnor.

Ja, det mig ej ifrån er gård, i mitt i Kinnor.

Julia: Ack, guda, guda onkel, var ej hård!

Kann: Kan ej, egot önskytt om hvastannat,

Och idet mig, nej, nej, det är för barnnatt.

Julia: Hur är det möjligt att ni vredgas är?

Ni skämtat tillräckligt ren, kom nu med trosten

Vi gör den flastens mannen glad igen.

Ni kan ju försöka fastkommet blotta trosten,

Lägg några mjuka, goda ord i den,

Låt den bli litet hes, låt den få höfter.

Kann: (Lunare.) Man kan ej se föuntan för

Ej säcka löda, ej för himlens fasten

Så tjernar, ryttar andra med en flyg,

Det kan man ick, men för rosten...

Julia: Kan man ha hjerta under väften

Och låta bli att ryttas ögonbrunn.

Kann: Vålan, mitt barn, tack för protesten.

(Till mästaren.) Min vän, kom ej med ut, jag kan ej, mer.

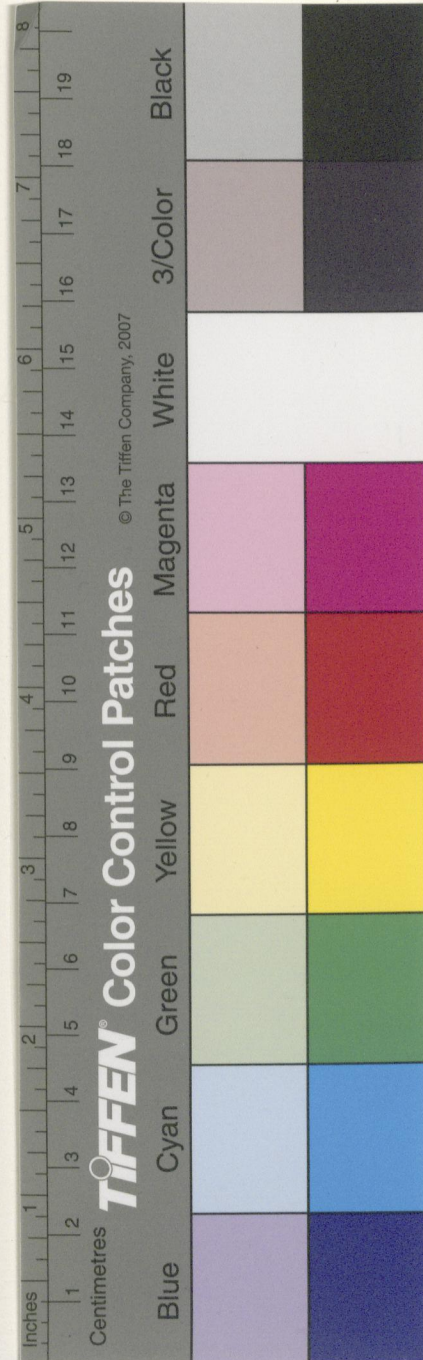
(När han har några guldtycken.)

Se här! Min vägnad fast i mitt till floden,

Passa ut lång, ja, kan vi, som vi för.

Mästaren: Förmycket!

Kann: Öfverflottet tillhör er.

Mälarin: Allt detta guld?

Julia: Det går nog åt för raden.

Mälarin: Hur kan jag tagha nog?

Kann: Se på, gå ner

Och stryk hvad ni har öfver af er röra.

Sen ni det gjort, så kom igen

Utt upp till mig och efterborar.

Jag har ett smittansarbete än,

Som lampa sig för er att göra.

(Mälarin går.)

Scen 4. Kann. Julia.

Julia: Men, onket, skalk jag ~~göra~~ ^{måla} ~~göra~~ ^{off} der där?

Hvad har ni fått er nu i sinnet?

Jag kunde ju knappt slanna honom när,

Jag har en sassa ren för blotta skinnets.

Kann: (Skattande) Du gamla fjella, hvem säger

Att för en omjbuare du skalk fitta här?

Julia: Ja, kan han måla mig en minnet,

Så tufengångar gärna där

Han kan då få förtjinst för sina förs.

Kann: Hvad prat! En herdig bild vill du mig komma

Så detta lott till hugnad, när du får.

Julia: Hur skalk jag anna till hvad ni kan ämna?

Det bästa, onkel, är att jag blir gear

Och spekar till min bild i alla dar.

Kann: Och så, om du blir tjärad, från dig hämna.

Men allvar, flicka, jag har hört

Att lyktan myss har till vår grannstads fört

En skalkig målare.

Julia: (instensförd) Ack, är det möjligt?

2.

Kann: Ja, det är möjligt tillförsäkrat och visst,

Som att det är förmyndat, fördrunt, för löjligt

Med dina möjligheter först och sist.

Julia: Men bästa onkel, verkligen en artist?

Kann: Jult en artist och en berömd litterat.

Julia: (Till skild koming en med jädant gog.)

Kann: Det kan jag aldrig tro. Det gör mig lita.

Julia: Men kan - - hur? Utan nåt af sig?

Hur säger Onkel? Ej på himlens fästern

Så fjerrnen, rycka dode med en flög -

Kann: (Sviftad.)

Men man kan komma till en stad, en by,

En gård ett temp, till världens alla näften

Berömd och oberömd, med penseln, laster,

Med allt. Men vill du gärna mig, ab fy!

Julia: Fördut mig, onkel, falken är ja ny,

Så verktyg, en konstnär här på orten.

Från hvilket håll i världen kommes han?

Från Rom, paris, kanske från höga porten?

En Turk till målare, ja det går an.

Man kunde fitta för en sådan man.

Kann: Mamseln är skattsam -

Julia: (Löst.) Nij förklara

En närmare. Hur skalk jag det förstå,

Att någon kan en konstnär vara,

Och vara här i denna gömda vrå?

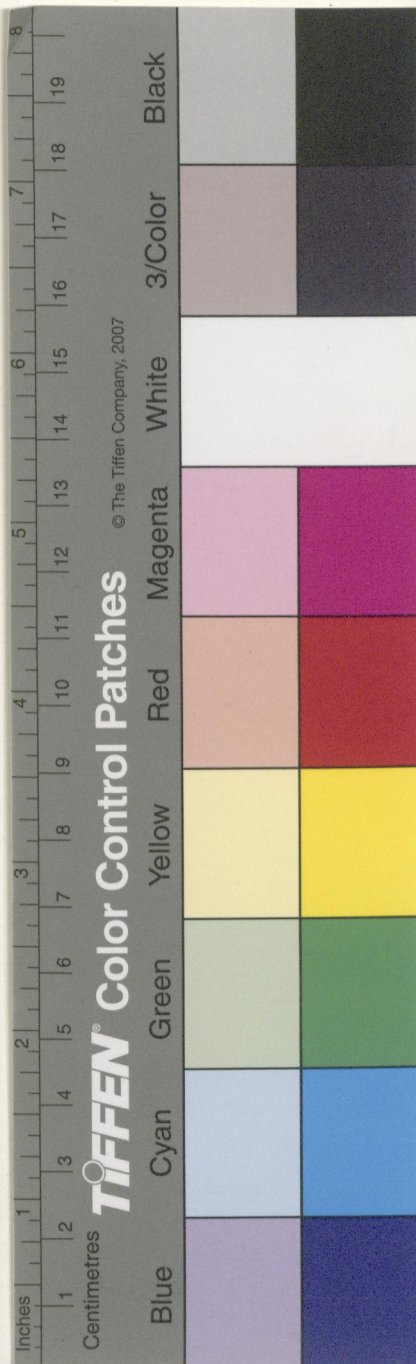
En konstnär, onkel, tröskat bara

Wland i dalar, lika ni der på.

Han vill beundra, njuta, tjusas, fara

Till landet blott, den konstnäs tempel flå.

6.

Han vill -

Kann: Nej, hvilken eld!

Julia: (Ser sig.) Jag arma fjölla,
Hvad jag var nära att förråda mig.

Kann: Hann Stockholm under din pensionstid vålla
Så varm artistbeundran, jag, hos dig?
Här många artig konstnär bigtat jag?

Julia: (Stöt och förlagen.)

Min gud, behöfver man vad kunna trolle,
Så att ur tusen böcker fatta opp
En konstnärers enskningar, hans mål, hans hopp,
Det lif, som spänner i hans själ dess strängar?

Kann: Forträffligt, att det där är fast
Och genom själva stils många slängar
Fyllt på ganska grant.
Att enda förs dig dock obekant,
Det enda, du, att han behöfver pengar.

Julia: (Med en suck.) Ach, pengar!

Kann: Pengar, pengar, kära du!
Af dem har målarn, som vi sett i frage,
Behöf, som många andra, till sin plaga.
Han kommit till sin hemort nu.

Julia: (Svift.) Från Sverige, där han bildat sin förmögen?
Hur, enkelt? Hvem? Hvad heter han?

Kann: (Utän afbrött)

Men, där han, ung ännu, har fått att väga
En taslen med så många äldre män,
Som vill ha pengar och som måla kan.

Julia: Men är det då ej möjligt att få veta
Hans namn? (Ser sig.) Ach, det är Axel, ingens ann.

Kann: Han heter Axel, - Axel - nej minfamn?
Säg mins hans tillnamn, när det han fortärte.

Julia: Frank.

Kann: Frank, ja bette han, just ja.

Det säger mig, du tycks ju honom känne,
Då allt omkringgä, var det kanske denna
Som lärde dig att en artige förstå.

Julia: (Kort) Hur ja?

Kann: Blott jag mig hurdan är han, flicka.

Julia: (I sin förra flämning.)

Jag han förstått er, en man af ton,
Satt ingen löjnant, grefve och baron,
Som har för mig ett hjerta, och en ficke
Presis som gjord för er mig;
Han lärde rita blott i vår pension. --

Så, ja, min onkel må vift blicka
Så mycket onket vill på min person.

Kann: Du är giftad, jag tänkte flicka
Och tvinga honom hit ännu i dag;
Men det är bäst att vänta, märker jag.

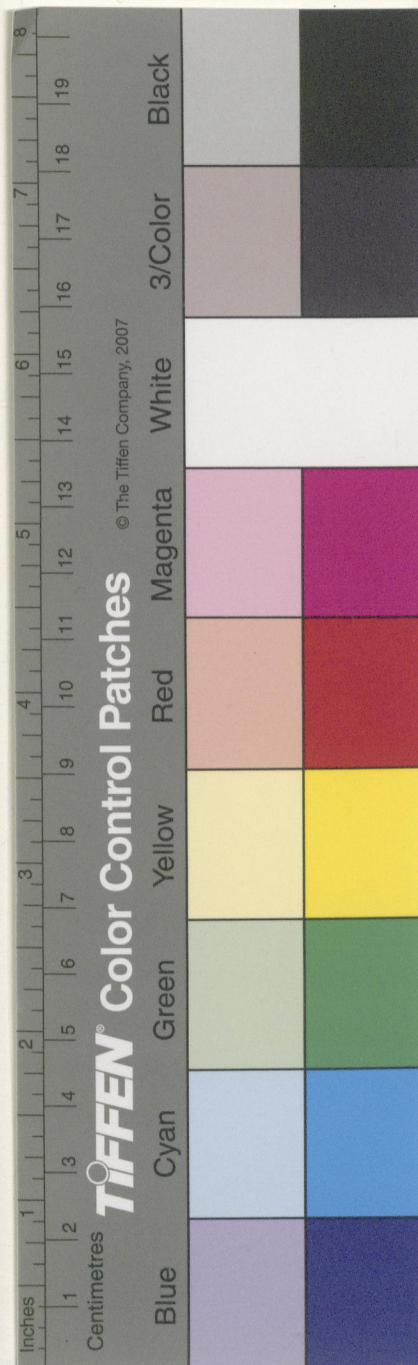
Julia: För min skull inte; gör som er behagar,
Jag står till hinst. dag och alla dagar;
Men onket är ja afvig nu, ja tvär.

Kann: Vift icke; det är du som afvig är.

Julia: (Ser sig.) Hur tanke tanke; mitt hufvud jagar!
Ohimnel, Axel, Axel är då här.

Kann: Säg öppet om det vill accommodera
Princessan att bli målad nu?

Julia: Af hjertat gärna, jag har sagt det ju,

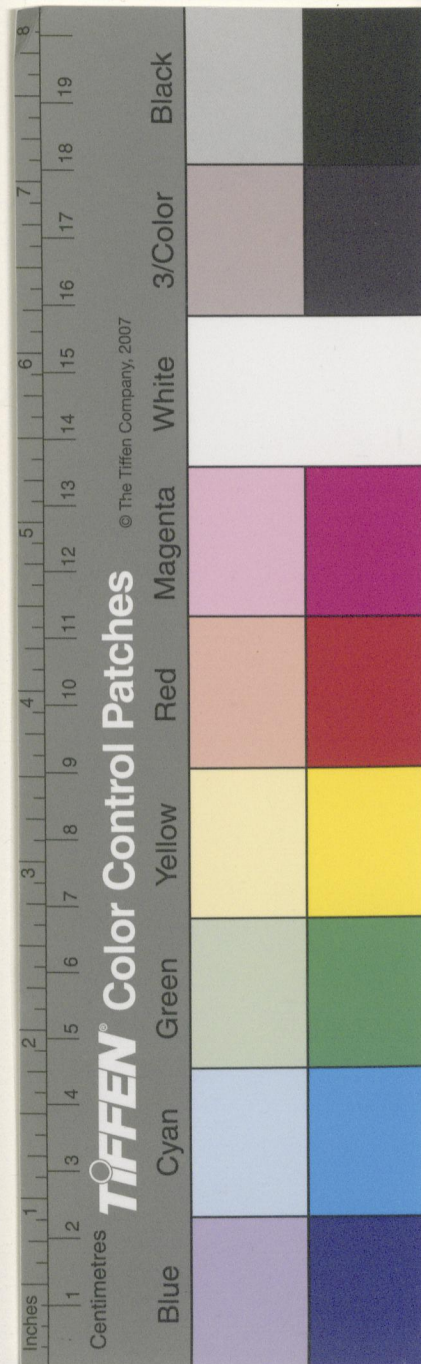

Allenaft enkel icke vil studera
 Så mistänksamt min minsta vän alltjunt.
 Hann: Du grav, vet du ej att tala skämt.
 Julia: Ja blott deri jag ligger något mera.
 Ni gaf mig ögon, som fäner mig skämt.
 Hann: Men, jag. Och vet du det, att på allt du bittar.
 Julia: Ja enkel är förskräckelig, när vi tittar.
 Hann: Du sett i fjern nu, det är bestämmt.
 Julia: Det jag en mistas hos en de, som smittas.
 Hann: Ah tyft! Jag nyman enner rätt och slätt
 Dagstar min träfflykt till mitt Kabinett
 Och skrifver några ord, med luthet fenna.
 Som torde få herr "Kang" till att komma.
 Han måste komma.
 (Går in i sitt Kabinett och låser dörren.)

5 Scenen. Julia ensam.

Julia O, ja är mitt fatt!
 Jag kunnat dock den goda gubben enna
 Att se på mig. Hvad var för ondt i det.
 Jag vare färdig att af ledsnad gråta.
 (Niger utanför den Julia dörren och säger höll
 för sig med famnanknäppa händer.)
 Min goda, goda enkel måst förlata!
 (Lägger handen på sitt hjerta)
 Jag hade här en liten hemlighet,
 Som jag på intet villkor ville låta
 Min enkel se, denaf kom min förtret;
 Men jag blir gernaft gul, som enkel vet.

(Går bort från dörren åter)
 Min hvar för sigulla han mig just betraktar
 Den stund, jag hade förnäst att mig vakta,
 I ofverraskningens minut minfann,
 Då gulsen bultade, då kinder brann,
 Då tusen tankar flögo kring i pannan,
 I hjertat sorg och glädje om hvarannan,
 Ja sorg. all min frejd
 Och att få räddas åter, hvilket hjert
 Af glädje, och ändå hvad smärta,
 Att han skall nödgas, dettal flotta hjerta,
 För blott en lungen prering offra upp
 Lita mat, sin varma längtan och sitt hopp.
 Han tänkte på besöka Kongens länder.
 Hur fäde han? Torst efter är af flit
 När jag ifrån Italien återvänder.
 Då vill jag komma vid ^{var} hembygds ständer,
 Då vill jag komma dit,
 Der du mig väntar, älskande och trogen.
 Ack, denna jalkhet var för dig ej mögen,
 Min arma Axel. Ni, nu är du här,
 Begär ej glass och laguar, men begär
 Blöta porträtterna höp en liten smarr.
 För att tanske om några år
 Med modet brutet och med viljan färd
 Så fara ut i flykt af dessa dumma,
 Små, runda toltkar, som en värld förtvå
 Så tyft artigt, fast de äro stumma.
 Med hvad, om jag till enkel går,
 8

Vi kanner allt og Lagen: och försumma
ej att göra hvad vi kan förstå
För Axel, lycka, den är min önska.
Vi är ju rik, för hvem vill vi väl vara?
Lijf honom medel att kring verlden fara.
Dag skulle icke följungt be, o nej.
Det vet jag visst, men Axel vill det ej.

Han har förjudit mig att nämna
En ord om vår förlofning. Han vill lämna
Sin konstantbana, han har blett mig tro,
För han vill af någons gunst bero.
Dag tror det ej; de vore inga tomma
Vänflugnas ord, hans ord. Nej, alltförval
Säg Lant mig Kanner den hans flotta själ.

Och nu och nu så skall han komma
Och jag för. Lunge måle mig.
Skall han väl tycka, att han liknar sig,
Och vill som hans blomma?
En är förflyttat ju jag gick
I min pension och för in skildes.

(Han ser på i färgglada.)
Beständigt har jag för de fött mera skick-
Men då var ögat som en liten vildes,
Nu har den mutnat ren min blick,
Doch nej, det var ju blott en tår, som spildes.
(Börja röra.)
Oh, den som helst en stund har varit fisk
Allas.

6te Scenen. Kanner (inträder med ett brev i handen) Ju-
lia

Kanner: Nu, det ja om det står blott.
Nu tror jag han skall komma, snabb som isar,

Den gunstige herren höll på med Amors list,
Så förför han mig, nu tror jag fäst och list.
Han låter gubben sitta på skåpet gilet.
Han satte som fästnad vid paretten list,
Nu skall han sprängas list,
(Skakar brevet)

Julia: Men, bästa onkel, han är dock artigt.
Man måste fara varfamt med en sådan.

Kanner: Ah, du kan vara ganska trygg för sådan.
Den här jag brukar är ett litet blott
Att säga till honom, som han mållat felakt,
Om färdig eller ej, allt lika godt.

Julia: Oh, ja, tror onkel, att han gör sig brädd?

Kanner: Jag kastat betala hvad som helst, ollenast
Han ej vill föla, utan kommer genast.

Julia: Jag fruktar, att vi onkel valt det samsta fött
Att skynda på hans ankomst.

Kanner: Kanner det?
Skall ej ett sådant anbud honom lockas?

Julia: Han kommer säga, om han tror en poeka.

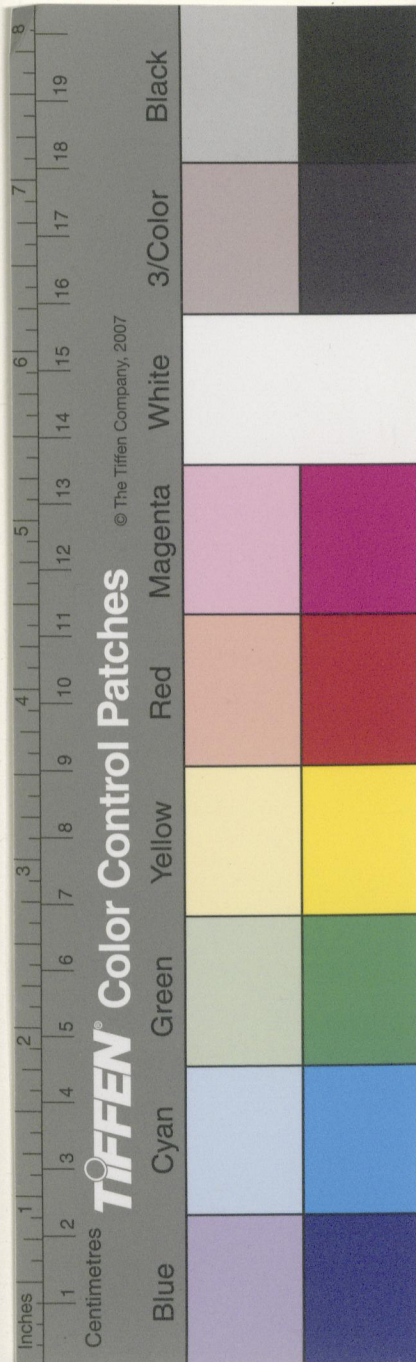
Kanner: Hur poeka? Han förstår ju lätt,
Att gubben offerar på en mysk, min docka.

Julia: Min aldrig säljer han sig åt en klocka.

Kanner: Tytt så, för tusan, engång. Jag är mott
På alla dessa uppdrag, juvning betar,

Omsjelig heter med sig utan vett,
Allt hvad en lejon af instast heter.

Han måste komma, Gud ska lof, jag har
Har i min närhet en, som mig ej plåger

Med motstånd, skrupter, insäp, ^{guldne} ~~guldne~~ ^{par,}
En man, min bästa skott, sedan sedan,
Som följt mig, följ mig, hvarhelst jag tar,
Ej stället is emot mig, när jag lagar.
Och bejdar med ett nej hvarst flög jag tar.
(Ringen.)

Gif akt, min Julia, du skall se en Karl,
Som vill, som Kan, som buggar i, som vägar
Och som förtjänar att tjäna, som jag frägar.
(Gamle Trygg inträder och står
när aktningsskutt vid dörren.)

7 Scenen. Kann. Julia. Trygg.

Kann: Du måste äta in till staden, Trygg!

Trygg: Skall jag.

Kann: Om den ej krökut ren din rygg.

Trygg: Akt annat!

Kann: Tag min vagn för andra gången.

Trygg: Den fick ett fel i oss på Ljstallsträngen.

Julia. (Skämtsamt.) Förträffligt!

Kann: (Hörstet) Ja, på tången här också!

Trygg: Men det är lika akt, det går ändå.

Kann: (Förstött till Julia)

Du hör! (Till Trygg) Låt bota vagnen din på stunden.

Trygg: Vår smed har rykt till Krugen ren, den hunden.

Julia: Åha!

Kann: Fördamelt!

Trygg: Men smedjan, den står kvar.

Tag här skott slagga föra i mina dar.

Kann: (Till Julia.) Gif akt!

(Till Trygg.) Tär du din vagn som du vill ha den
Så spänn i blinken, för oss för till staden.

Trygg: Med samma par som fört.

Kann: Ja, orka de?

Trygg: Om två ej orka, herre, tar jag tre.

Kann: (Till Julia.) Hvad menar du?

(Till Trygg.) Tag, om du vill fast fyra,
Blott det går fort.

Trygg: Bli något att bostyra?

Kann: Ja, du skall skaffa måltid hit.

Julia. (E det hon fixerar Trygg, för sig.)

Han skrapar läppen, ha, det var en bit,
Som trycket smaka gubben smalt af fyra.

Trygg: Skall Karl i vagnen, strax jag kommer dit?

Kann: Ja det fortas, minuterne är dyra.

Trygg: Då får jag bruka all min flit,

Ty smedjan gaf mig ren en artig hyra

För det jag var en smula envis fört.

Julia. (Tornigt.) Mark, bästa enkel, mark, han är artigt,
Han kommer, när han vill, men ej på lagen.

Kann: Men han skall komma nu, och det är visst,

Tag vagn annars på min Trygg bedragen.

Trygg: Tär jag, ifall han tredskas, tär i Krugen?

Julia: För guds skull, orket. Nej.

Kann: (Med stor betänksamhet till Julia.) Bekann blott nu,

Dender gör inga förigheter, du.

(Till Trygg i det han räcker honom brefvet.)

Se här, gif detta fram! Om han ej jäfvar
Allt hvad i världen nämns kaper,

Kan fästken vara boga för hans person,
Och du få flippa bruka dina näsvar.
Men nu är Konsten den att vara snar.
Hur länge kan det ricka förrän du fläcker
i ordning, allt af far
Och är tillbaka åter i Konsten par,
Tre, fyra timmar, hur?

Trygg: Å, fläcker heller!

Det går väl af med en, såll det gäller.

Kann: Min passja på att du ej kör om kull.

Trygg: Jag får väl akte mig för vagnens skull.

Kann: (Så Julia, med betänksamhet.)

Förstår du hvad en man som denna, vägar?

Julia: Ja, gudbevars, jag ser att enkel ägar
i honom en, som säger ja till allt.

Kann: Och är i stånd att göra som han säger.

(Kann och Julia närma sig församlen under samtä-
let, och Trygg blir kvar vid forddörren, ja att
han iske hör dem.)

Julia: Kärhända till oss med, om vi besatt
ömsjdheter.

Kann: Tro du honom vara
nog galn att lösa allt?

Julia: Ja, fresta bara!

Bjud det besängdast.

Kann: Så får jag nej.

Julia: Vika enkel hake vad? Ni får det ej.

Kann: Du skall få lära känna karta i blinken.

Trygg: (Håller närmare sig honom åter)

Trygg: Hej!

Kann

Du har märkt, från bostam by

så fliger vägen rakt mot himlens bryn.

Trygg: Ja väl.

Kann: Så snart du hunnit höjsta bristen,

Ja tar du middagsfika med us fliga.

Trygg: Jag må försöka på, på Guds försyn.

Julia: (Klappande händerna) Gudsomligt! Märkt!

Kann:

Han begrep y vinken.

Julia: (Skelnigt till Trygg.)

Ach Trygg, vi vet hur man jag är om kaja,

Tänk därför nu bland stjarnorna droppa

på mig en fröle, tag mig i ert hagn

Och hemta mig en liten flaskka regn!

Jag fattar varde på huarenda droppa,

Jag vattnet här är så förskräckligt hårdt.

Trygg: (Svartsvart!) En flaskka regn? Att la den med blir snart,

Den kunde gå i kras och släcka leden.

Kann: Oha, min fröken, ~~hoppa på den~~ ^{hoppa på den} ~~hoppa på den~~ ^{hoppa på den}

Han kan ge svar på fråga, som du ser.

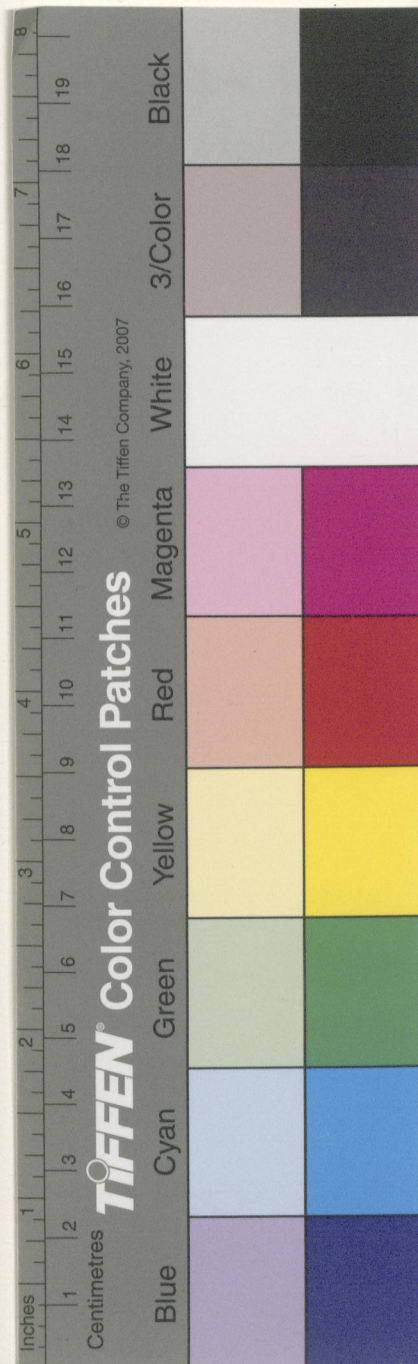
Trygg: (Till Kann.) Jag är ej van att säga nej åt en,

Tot också skämt efter, men ej af alla.

Kann: (Bristigt till Julia.)

Här fröken något mera att besatta?

Julia: (Väntigt.) Ja, att ej Trygg för vara ledsen mer.

Trygg: Tack för, den rektan, Trygg är hastigt flagen:
godt ord af er, och aut är godt igen.

Julia: (Glad och väntigt)

Men hvem bad ontel skryta hela dagen

Med er fullkomlig hat, min vän?

Och hvem bad er, hvad som var värre än,

Ve att få fatta en artigt i Kragen.

Kann: (Till Trygg.) Se jä, gå ställ din vagn i Rik, var flink.

Trygg: Att skall bli färdigt, herre, i en blink. (Går.)

8 Scenen. Kann. Julia.

Julia: (Till sig.) O Gud, nu får den gamla björnen

Med uppdrag, sådant ontel vips det gaf.

Det blir bestämmt skottaket af.

Ack, Konstens väg är full af törnen.

Skall Axel kommanderas som en slaf?

Hvad är att göras?

Kann: Barn, du tänker

Helt vifst på målarn om vaf din Koffym.

Julia: (Att omni för sig.) Han kommer aldrig om man tänker
Hans hederstänfla.

Kann: Din barott med plym,

Hvad tror du, fast med en rubin, som blånker?

Julia: Han är för stolt dentie.

Kann: Om fan du stänker

En rad af flera perler bring din hats?

Julia: (Uppvaknande.) Hvad säger katta ontel, hvad besfals?

Kann: (Till sig.) Hurs uppmanadhet till mig, du stänker.

Julia: Jag tror, min jal, att du ej hört mig alls.

Kann: Det tror jag nog, det är ej juart att finna,

Min hvad?

Julia: Jag glömde - nu är väl för sent -

Att ge att Trygg ett repp drag som jag ment.

Kann: Att hemta någonting från Krys Känhanda?

Julia: Nej blott från staden.

Kann: Det blir ganska lätt,

När han blir färdig, skall jag honom färdas

Hitt repp till dig, så kan du gifva det.

Sjelf går jag nu och ställer allt på rätt.

9 Scenen. Julia ensam.

Julia: Det hjälper ej jag måste gå imellan,

Om Axel någon gång skall komma hit.

Min gud, att Kiska Trygg som berold dit

Med poek og tung, nej, värre jag man så kan.

Min hvad blir göras? Vante, någon ord

Med blyerts blot, - jag säger icke rader,

Jag tecknar dem allt fäst vid detta bord -

De skola verka mer än myriader

Att ontels, jag är vif derom.

(Till sig.) Vaf sig, tar ett blad ur sin plånbok, skrifer och

förfyltar hastigt en liten bitett, den hon vifor i fers

hand: Det blev ej långt, allenaft

Halfannan rad: Kom, blif ej ledsen, Kom,

Och, goda Axel, kom för min skull genast.

Ja, haas skall komma, jag är vif på det.

O att jag finge honom lika lätt

Att lynda till att ontels tycke vinna!

10 Det gäller vifst din tolet.

Låt honom endast snart få återvända,

Ett vad af mig, som till, det hjälpte ock.
 Ack, onkels barm är ej af sten och flack,
 Han skulle göra allt, det kan jag finna,
 Och Axel slippa längtan, tvänna, kvinna
 Och se från edetrakten bort mot dem,
 Der lagern groo, der korsten har sitt hem,
 Fast ej hand liden arma af skamarna.
 Hvad om jag skrefve? Dock jag kan ej hinna.
 Det fins ja mycket att ge allt uppå
 I onkels bymme, om man en kor få.
 En iöfag i hans varma hjerta. — Inga
 Omständigheter får man göra då.
 Man måste kalla alla hinder ringa,
 Man måste hoppas allt och allt förnå,
 Sen färdig när som helst att funderflå
 Sin panne mot hvar mur, att den betvingas,
 Omöjligheten själv till lydnad bringas,
 Som ensäldsherre genom världen gå,
 Befalla, kämpa, tvätta, seke ringa;
 Kort sagt, af lagar bygga endast två:
 Att aldrig bli en slaf af några Eden
 Och förr, än säga "Kas ej", tala diden.
 (Kort paus)
 Om Axel visste att bete sig så!
 Vad kunde han med luthet dertill ofas,
 Om tiden endast med gäst att jag skref.
 Han har i bymmet allt som han behöfvat
 För en despot. — Dock Frygg må bli mitt bref.

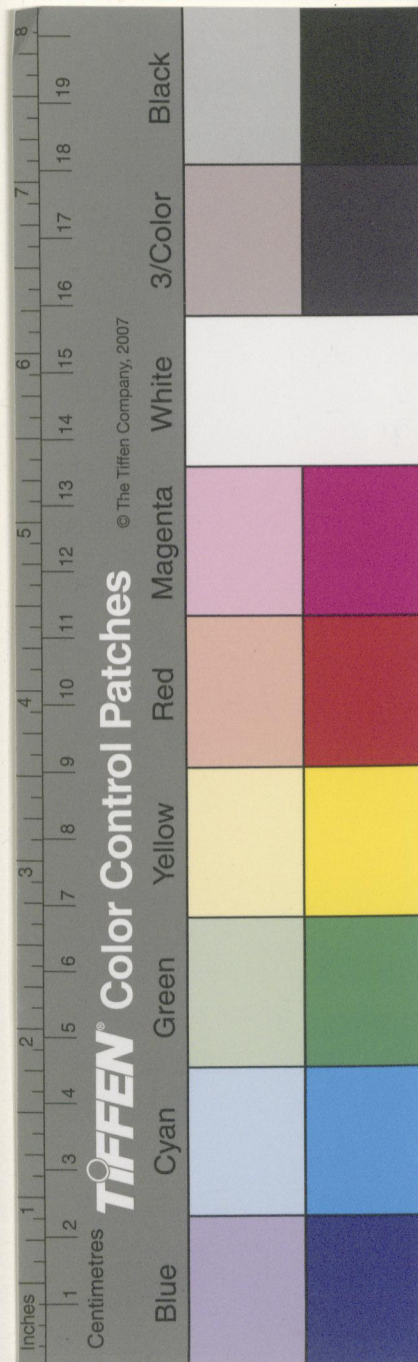
Att honom vill jag blott i uppdrag ge,
 Att noga onkels förmåga beskrefva
 Och bedja Axel vara på sin vakt.
 Och villigt efter gubbens fäst sig lampå. —
 (Befinner sig)
 O, du min vishet, hvad du fint ger allt!
 Just detta vore att med all min makt,
 På Axels stotthet väckt att börja kämpa
 Och göra tvärt emot hvad man har sagt.
 På detta fäst just skulle han bli bragt
 Till lust att hyckla all slags brist och krämpa
 Och gnälla onkel ond natt efter takt.
 Nej, urrestunde skall det göras. —
 Lyft, det är Frygg, det är hans slag, som höras. —
 Min plan är färdig. Axel, nu
 Skall du få se, att du kan föras,
 Ja, som en liten docka, bästa du.
 Först, men onkels hjerta måste höras,
 Och det skall vanta af jag spe för tar.
 (Dörren ringas)
 Men först skall Frygg bli mjukt. —
 10 Heimen. Julia, Frygg, (inkommande något hastigt)

Frygg

Nu, fröken!

Julia

(Latjande förtviflad)
 Är det väl menligt, att man så skall stannas?
 Om vi vill skrämma mig på detta sätt,
 Nu!

Så klagas jag för onkel, vet ni det?

Trygg: (Förvundrad) Jag skämt?

Julia: Tyst ni.

Trygg: Hur har jag kunnat skämmas?

Julia: (Något obefuttfamt först, men snart med mycken be-
flämndhet.)

Se, med er grymme häft och med er flämme.

Trygg: Att häfta här just ej min äldes till.

Julia: Nå, med er uppseja då, om ni så vill.

Trygg: (Förargad.)

Den har ni sett hvarenda dag här hemma.

Julia: Se så, nu gåser det igen ert blod,

Men jag fördömer jag, om ni fördömer.

Det är så klent obland mitt tålamod,

Men blir ni gud igen, om jag blir gud?

Trygg: (För sig) En evig skiftning fram och åter,

Och gamle Trygg får lof att skifta med.

Hon har en engels makt, fast hon är led.

Julia: (För sig) Man måste skruva pipan tills den låter.

(Höst) Ni mumlar bara. Ja, visst är ni räd?

Ni vill kanbända, att jag gråter

Och tigger er om fred?

Trygg: För guds skull, förken, skynda! Tiden liden.

Var vis på att gamle Trygg gör allt för er.

Julia: Se, den försäkras slutar våra flinder.

Här är ett bref, som ni åt mätaren ger.

Är det för tungt?

Trygg: Gud signe er, ni ler.

Julia: Minns att ni lemna det i mätarens händer,

Gåifan det för kunder och för fränder,

För onkel och hvar meniska, som ni ser.

Trygg: Behöfs ej varning. - Hvad skall göras mer?

Julia: Stök, gamle Trygg, när ni tillbaka vänder

Och har er restkamrat på turmanhand,

Så fläng då ej er tunga bakom tand

Och var ej trumpen som ni brukar vara.

Trygg: Om han vill fråga något, skall jag svara.

Julia: Ja, men ni måste göra mer, ett grand,

Ni får på edra ord ej spara,

Ni måste, som af egen drift, förklara

För honom hvad han har att akta på,

Skall han vill er herres gnost vinna.

Gif honom vinkar om att efter jussa

Hvad vinst han kunde hafva af att få

En miljonär till gynnare.

Trygg: Rätt så!

Julia: Men blanda mig ej in, ty jag är kvinna. -

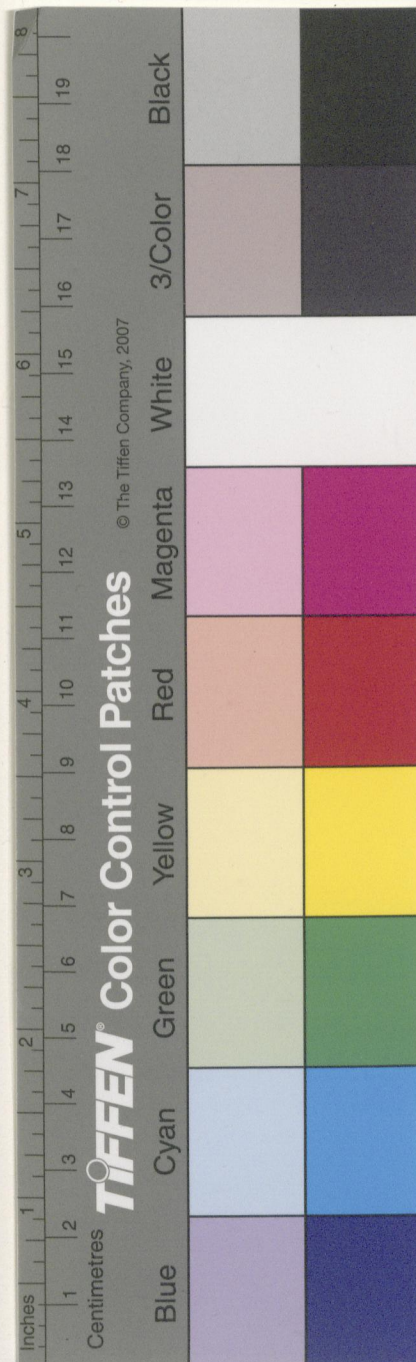
Så honom hur han bör tillvägagå:

Se ödmjukt ut, från början allt till slutet,

Och klaga, klaga, klaga oafbrutet.

Trygg: Det bär till fänders. -

Julia: Tyst, och hör mig då!

Ni måste lita honom tydligt märka,
Att tårar mest upgå er herre verkas,
Att enkel gerna flakar hårdt mot hårdt,
Men hjälper den, som finner allting svårt;
Att intet gör hans hjerta mera blygt
En ordan: Kan ej, går ej an, omöjligt,
Red honom därför blott ja omkring ut
Och fuska: Kan ej, Kan ej, kvar minnt.

Trygg: Det blir spektakel af--

Julia: Se der! Jag finner
Att ni är lediga än, jag måste gånnet
Att gammal heren inom er brinner--

Trygg: Mitt gräs hufvud vill jag ge i pant--

Julia: På hvad? På att af er jag intet vinna?

Trygg: På att hvad fröken menar ej är färdigt.

Julia: Men hvarför våga då att hjälpa?

Trygg: Det blev ej hjälpa, fröken, det blev hjälpa.

Julia: Att göra som jag ber?

Trygg: Ja, Kommer han

På detta sätt, blir målaren körd på porter;
Han tar ej någon yttertrygg, hvar Kan.

Julia: Jag önskar målaren drefs från hela orten.

Trygg: Ja, är det så bevänt, då går det an.

Julia: Jag har alls ingen lust att målas,
Känste, som man mig betar, tygas, tvålas,

Gud vet allt hvad, en främling till behag.

Trygg: Han skall bli tvålad själv, försäkrar jag.

Julia: Är det så afgjort, kan jag derpå lita?

Trygg: Var säker. Trygg förstår sig ej på Krita;
Hvad han har lovat lofar han konstant.

Julia: Tarsat då, gamle kund, ni är galant.

II Scenen. Julia ensam.

Julia: Det är som om jag vare i pensionat.

Allt samma skälmeri i hemmet än!

Jag tatte aldrig nåt ens der den tomen,

Och springer här likväl den om igen.

Jy, ~~det~~ är flygg, men för mitt hjertas van.

O And, om jag hoppades dig råka

Så glad, så modig nu, som förr du var,

Då skulle jag visst ej mitt hufvud bräcka

Med knaster från min korta klädnings dörr;

Men då fanns glädje, nu är sorg blott kvar.

Jag måste frukta att det mod är brutet,

Då Konstens land du mot vår öken lyft;

Jag måste frukta, att för det beslutit

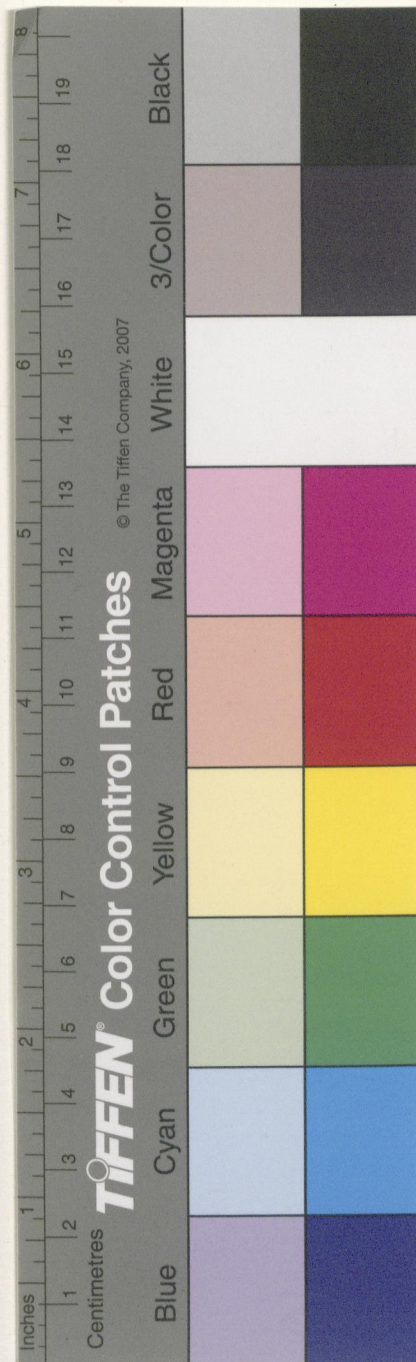
Det skera hopp om glans ej lycka flytt--

Jag velat lifva opp din Kraft på nytt.

Ja, den skall vakna, när man rik dig beja

Och vägar edmjukhet dig föreslå;

Med fruktad skunkning skall din själ sig höja,

Og hög och ädel skall bland oss du stå,
Og onkel tyvas, när han ser dig stå.

Och jag skall än få se ditt öga ljunga
Af haum, af trott, af stolt het, fritt och klart,
Og höra dessa ord ifrån din tunga,
Som gå af hvarje puls i hjertat fäst.
O, det bli himmelskt. 'Dyre, kom, kom fräst!'

Slut på första akten.

2de Akten.

(Samma rum som i förra akten.)

1 Scenen. Julia, Frank.

(Frank sitter vid ett bord i öfre ändan af salen och
håller på att spika duk på namnen till det blif-
vande porträttet. Julia står nära till och ser på.)

Julia. Du var förfländt helt ríft, när nyss du kom,
hát bli att nekta det, bekänn det bara.

Frank. Tyst, Julia, tala icke mer derom.

Julia. Hur vill jag annars väl förklara
Den haka, obekanta blisk du gaf
Till juan på min?

Frank. Den vet jag ej utaf.

Kall kunde den ej gärna vara
Då hjertat brann.

Julia. To pytt!

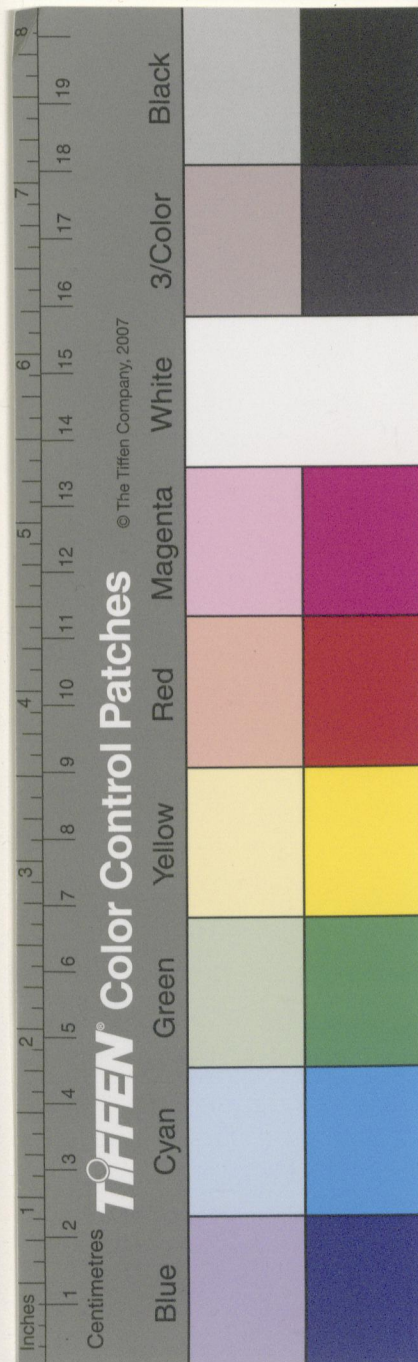
Frank. To ganska sant.

Konkända bar den sken af obekant,
Den måste ja ju för den glatta skaran,
Som omgaf oss på hvarje kant.

Julia. Derute ja, men sen dehimne
I farflur? Har det fallit ut ditt minne
Hur onkel gick tillbaka litet grand
För att om vägar och häflur ordina?
Då stodo vi vid öfre trappans rand
Ett tjog sekunder ríft, om icke flera,
På tumanhand.

Frank. Och om ni ståt de två tjog, hvad mera?

Julia. Det torde kanske följa intressera,
Konkända skak de utvorden bli stötta,
Du vet dock själv, hur kyligt den blif mött,
Den varma kys, jag då till välsköft skänkte.

Frank. Vist möjligt, när hvar flund jag tänkte
Om han vändt om och jag af Kysjas-han,
Den gamla grå toppridaren, herr von Kanne.
Julia. Min Gud! Hur kallar du min onkel?

Frank. Vaden
Får jag på mig var luga i hvarje fall.
Toppridare ja kallar jag en fädan,
Som fordrar att man krypa ihall
För honom eller hans kulljon i ledar.

Julia. Har onkel fordrat detta?

Frank. Han väl ej,
Men hvad som är det samma, hans lakej.
Det skedd visst på principals innådan.
(Kost påut.)

Men nu, min Julia, är man honom gitt,
Nu hvar vi hans flyg i trappan redan
Vilket han kommer...

Julia. Nå, är fädan?

Frank. Nu få vi Kysjas frätt.

(Ställer bort kramen och flyger upp.)

Julia. (Afsjunder) Du har ditt arbete, var god och fitt!

Frank. (Stöt.) Ja! Har du hunnit lära dig den loken
Af föta onkel hem och af miljonem?

Men jag, jag kyder pipan ej...

(Omfammar och vill kysa henne)

Julia. (Skjutande honom tillbaka!) Nej pass!

Jag tycker ej om Kysjas a la glöge.

Frank. Men, Julia, jag har vill jag väl förklara
En fädan ändring, han den verkligt vara?

En Kys!

Julia. 1. Nej, nu är jag i min tur kall,

Tatt ej som du det varit i alla fall.

Frank. (Svartlagfamt.) Ha, för jag för att nu en fröjd som denna
Vil detta vargaland, en jag minnet,

Med afventyr att furra här täflet?
Jag var förförd, det måste jag bekänna.

Julia. En vacker början! Surra vid en hand,
Som engång var hos dig. Ja högt i tycket,
Och kalla detta land ett vargaland,
Ditt eget hemland! Nej, det är för mycket.
Vil du ej furra, väl, ja fatt dig ned,
Arbeta, måls, lemna mig i fred.

Du skall få ämnar mig, blott du mig lyder.
Se ja, pålett i hand, att börja med!

Bezyon, herr målare, gör först styder,
Har han du strax en flicka, som är vred.
Jag blir modell.

Frank. (Sjåpunkten i sig sjelf.) Farväl dig, fröjd och lyckast
I denna långa, långa drömda hamn.
Farväl, mitt glada hopp, att här få trygga
Min första skatt på gorden i min famn.
Min ja! Det var en skuggbild blott, ett namn.

Julia. (Besvårligt.) Men, Axel.

Frank. När jag för från Berges stränder
Och hände hur dess jord mig varit kär,
Då tänkte jag: min hembygds ökenländer
Jag ger dock priset; Julias hem finns der.
Ja kom jag hit. Ack, Julia fanns ej här.

Julia. Men, Axel, Axel!

Frank. Ingen man af heder

Vil bli behandlad ja. Det är nog af.
Jag är ej den, som tal att tryckas ned,
Och minst af den, som jag mitt hjerta gaf.
Jag är en konstman jag och ingen slaf.

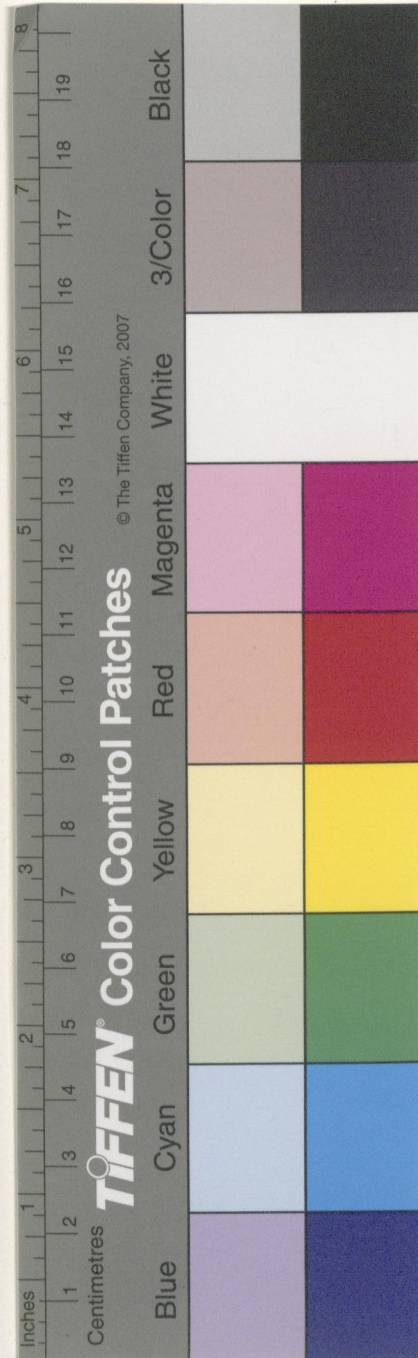
Julia. Men, Axel, hör mig då.

Frank. Man djups begärr,
Att jag skall dyrka den, som pengar har,
Men ber mig klaga, tugga, pass! Nej, färr
Det tänker jag att jadar en och hvar.

Jag packar mina penlar bop og far.
 (Tattande hans h nder.)
 Min goda, goda Axel, men bejmina,
 att f r mra ja din Julia! Att du kan!
 Jag  r ju ej  rligt, ej m larinna,
 ger du modellek, gj d dem  t en ann.
 Hvad g rman mig att se en vredgad man?
 Frank. Att r ka mig en kyss!
 Julia. (H rskande sin mund  t hans) Se h r, tag tv nne.
 Frank. (Dragande sitt hufud t lb k) E n, en annan g ng.
 Julia. N  lika godt.
 L t mig f  f rykta tyntan  r ditt  nne,
 Du  r h r h nnit fly, ja jag det f tt.
 Frank. Tytt, jag h r f g!
 Julia. (S p nande) Mig det var vinden blott.
 Frank. S   r du verkligt  n min Julia vara?
 Julia. K mt d  i v rda verlden om ej din?
 Frank. N  n ! (Omfamnar henne.)
 Julia. Tyff,  nkel h rs.
 Frank.  , ingen fara!
 Det drog i trappan blott, nu  r du min.
 Julia. (K st r honom l t p  pannan  f f t r sig los.)
 Sl pp, dyre  lfk de, han kommer in.
 2 Scenen. v. Hann, Frank, Julia.
 v. Hann. En vacker dag!
 Frank. F r mycket sol, min herre.
 v. Hann. Tytt Julien, tycker jag, ger den beh g.
 Frank. V rs kta mig, ja tycker  ke jag.
 v. Hann. Den fortens sm k f r t r jag ej, d s v rre!
 Frank. En sol, som denna, t t ej mycket dag.
 v. Hann. R tt ledsam att den ej  r i dag,
 De andra rummen  re alla sm rre.
 Frank. D  tar jag detta flera h llt  n d .
 v. Hann. Du tr ffar   min sm k. Mig tycks, i sm 

5
 Bli alla tankar f r , liksom bet rykt .
 Frank. S  framt de  ke f das ren f rr kt ,
 D  f dda de i alla fall.
 v. Hann. F r ja.
 Frank. Men dagern h r  r afst vrad.
 v. Hann. H r ja?
 Frank. Man m das  ke g rna i en lykt .
 Julia. (Tytt till Frank) Men, Axel, vill du k inga mig att flykt ?
 B n t den goda gubben ej f  k art.
 Frank. (Tytt till Julia) B n tande mot  nspr k, fort mot fort.
 v. Hann. Hvad m tt  f f g f r d  att t ga?
 H r  nskr  n. Kan h nda g r det  n.
 S  n got f tt att h f t h r f rpr g ?
 H ll man kunde...
 Frank. Kunde? Ja, man kan
 Att hvad man vill. F r (f r sig) Tr r han jag tank r kl ge?
 v. Hann. Det k llar jag att tala som en man
 Man kan  n blott man vil, det tr r jag  fven.
 Frank. (Tytt till Julia) H r hur han g r sig till, den gamla r fsen.
 Julia (Tytt till Frank) V rmlens namn, var h f g, han  r f nn!
 (F r sig) Jag  r olycklig; var det del jag vann?
 H r han jag tyget, som jag st llda r fsen.
 v. Hann. Godt mod vid rodet har god hamn f r f fven.
 Men nu, om nu jag visste, hur man b st
 B r f  lla till. B f ll blott. H la h f t
 St r till en g ng.
 Frank. N  v d, att t r , f t N  v d, ett l cke, f st
 F r h rje f r r, tempereras h f t;
 Det kan min herre minnas till h r v st.
 v. Hann. H , Julia, g n t du  f f ffa t g en?
 Frank. Beh fs ej. Jag bli  h rtam f rt som g st,
 Jag vill g  f f   f v tja dem p  fl sk n
 v. Hann. (Tytt till Julia) B r det ej k rt  f den, ja rider mesten.
 Frank. Han f r  denna ju  r ynk r g ,
 18

Han, som mig kände hit?

v. Kann. Hvem, gamle Pugg?

Frank. Han spelar gärna adjutant åt värden,
Han för mig till värddinns.

Julia. (Tuff till Frank.) Du är stygg.

Frank. Jag känner gästlig herrn, sen sista färdar.
(går.)

3 Scen. v. Kann. Julia.

v. Kann. Förunderligt! Jag är som stygg
För denna arma yngling, jag den rike.
Färdleden har jag aldrig sett hans like,
Så stolt, så frä, så öppen, så bestränd.

Julia. (Tuff.) Nå, gud ske lof, så slipper jag bli skrämd
För hvad jag ständar till.

v. Kann. En kungarlike
Skall såkert icke räkna många släkte.
Mig har han fångat fröa med första blick.

Julia. Men, bästa onkel, låt man skick,
Det kunde dock ej skada, vill man tycka.
Han är för spottig, som främmande ämnar.

v. Kann. För spottig? Kantanka. Ja, han vill ej smycka
Sitt språk med fraser, för sig koringssuf.
För spottig? Min fröken, jag sa menar du.
Jag vet, den som hos er vill göra lycka,
Skall gå på tå, som om han gick med krycka,
Skall boga, smida, tala som ur bok.

Julia. (Tuff.) Stök, visa onkel, hvad du tror på tok!

v. Kann. Men, annat är att hufvudet förnycka
På snäster och på bifall af en klock.

Julia. Men bästa onkel!

v. Kann. Hvad behagad?

Julia. Jag tror, att ni bedömt oss skett ändå.

v. Kann. Det vore kätt, dock tillfar jag derpå.

Julia. Det är en lott, som ständigt var de frogas,

att häkas af de starkare för små,
Små, andligt fadda, skapla blott att jagas
Af deras nycker, ej att dem förstå.
Det är kvinnans öde, men det dagas
Engång, det tors man spä.
Föröfrigt äro vi gäst som vi tagas,
Eldändiga, om man vill ha oss för;
Bedrögliga, ifall man vill bedragas;
Men dragas, fannas, lyddiga och jä.

v. Kann. Ny, hvilken lära!

Julia. Vill ni den för små?

För låt mig onkel, kärnan är var jagas.

v. Kann. Jag tycker om dig, barn, både ut, från gå.

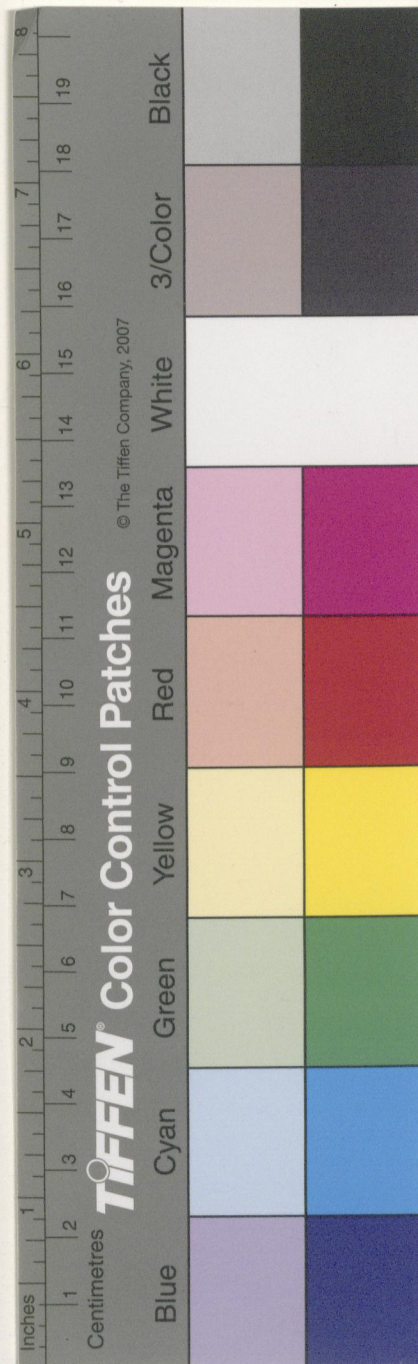
Julia. Jag undrar säga dock, när jag betänker
Hur litet onkel har fått göra rön,
Att ni gör kvinnans öde, att ni skänker
Så ringa aktning åt vårt arma kön.
Blott kärlek vinner kärlek, som sin lön;
Ni har ej älskat. — Men för låt, jag kränker
Ett hjerta blott.

v. Kann. Sär fort! Det är min bön.

Julia. Ni fått ett guld och skändat juck och rinken. —
Men hvad, i himlens namn? En droppe blänker
I onkels öga. O, hvad den är skön!

v. Kann. Hvad ni? Ett litet solstygga blott, ej annat.
Du kitar du på allt, det är förbannadt.

Julia. Men vara då, ett solstygga är en på,
Som smälter litet is, jag ser det väl.
(Vikt) Stök, onkel, hvad har ni i snäff författa
Af besvär, fannas lycka, hvilket skäkt
Af verkligt fäthet bröt ni? Se tillbaka
På dessa år, som ni tillryggslagt!
Hvad blott er vinst, den glädje, ni fick smaka?
So, guldet, glans och rikedomens makt,
Nöj, smakar fannas lika att bevakas,

dem att för värfen, har ni ofta sagt.
Men aldrig har en kvinlig hand sig lagt
Pått mjukt i ek, - ni har ej ägt en make,
Ni hafat, njutit, lidit blott för ek.

v. Kann. Låt bli att titta, flicka, tala mer.

Julia. Jag frågar hvem på vidas jorderingen
En mött med våmmas, setan fukt?
Jo, en, har hemma en, ett barn i lek,
En fågelunge, som nysa lyftat vingen,
Som fladdrar kring en, och med skämt och smek
Än setar en till harm, än gör en verk.
v. Kann. Vok? Det är ofant. Vok? Det gör mig ingen. -
Men är du enfun du? En Tugg?

Julia. En ek,
En kvadig ek, ett exempel bland tingen -
Och, om ni vill, vår hushålls fru, fru Bingen,
En skumpon varsel, en vidbrand flak
På världens glöd af smöror och bekymmer.
Att ni ej lät er af oss två
Vårdera kvinnan, kan man lätt seifva. -
Men jag förstår, att det skymmer
För edra ögon en anda.

v. Kann. Och om det skymmer, hör jag dock. Håll på!

Julia. Jag sagt ren hvad jag har att säga,
Men är jag beredt Kanfke;
Jag vet, att minna ord ej mycket vägar,
Men förra äro de.
Jag märkt för nu, som här förinnan
Hus ringa aktning onkel bar för kvinnan,
Och därför . . .

v. Kann. Har du vidat ge
En liten lara åt den onkel armar,
Som ägt två ögon att ena vande se
Och dock ej lät att älska, endast farma
Om en, som allt på jordens rund.

Julia. Ack, mistyck ej!

v. Kann. Nej, tack af hjertat grund

För dina ord, de öppna, varma.
Du är mig dublett Kan i denna stund.
Hur ville jag fördrö, att det vore,
Som get af lifet än så föga
Skade genomskada detta bröda skat,
Som är ett gammalt hjertas flöta yttar?
Men, vet du, skulle hälfsten af de qual,
Som bott derinom, en gång flyta
I dina ädros, jägs om några dar
Ej ens ett skat af dig, min flicka, kvar.

Julia. Hvad, onkel? Har det hjerta klappat
Af andra qual, än öfver lekars nöd?
Hvad? Har ni spelt det spel om lif och död,
Som Halkas Kanlek?

v. Kann. Jag har spelt och tappat.

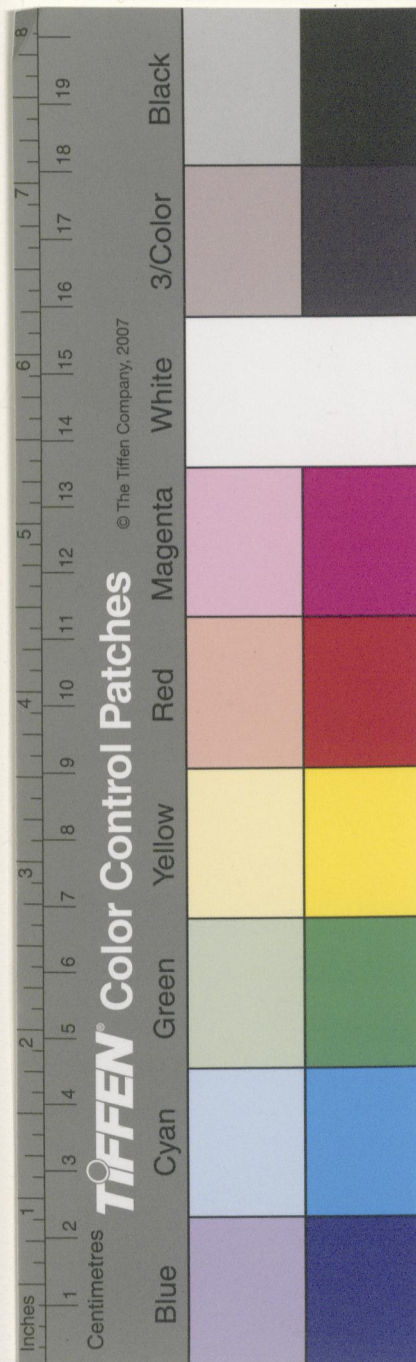
Julia. Och därför dock!

v. Kann. Den denna matta glöd,
Som trottning aska fått begrava,
Om denna gnipta under flutnad lufva
Bör kallast lif.

Julia. Attata icke ja.
Nu vet jag hvarifrån den våma flammor,
Som ständigt röjs hos er, ja, flundom flammor,
Som ofta, ofta smälter en som vax.

v. Kann. Om du för speken, flicka, gör jag straa.

Julia. Men, gode onkel, hvarfär neta
För dessa Kanflor, eldiga och veta;
Som väckas dock ja lätt seta er barn;
Än skapa fullhet vidt omkring, än leka
Som barn bland oss i fröjd, i harm;
Som aldrig skada någon, endast välla
Att man blir varm tillbaka, att man kan
Så innerligt, ja hjertligt af ek hålla?

v. Kann. Nu tyft! Du talar som en liten flicka.

Jag får ej äga kärlek, jag en man i
Mig får ej någon makt förtrösta.

Julia. Men onket tåras ofta som en ann.

v. Kann. Man har ett värde dock att upprätthålla.

Man är en Karakter, en fied, valda,
En menfkehatare, men inga nolla.

Julia. Men onket tåras ofta dock.

v. Kann. Se der!

Der är du med ditt tåras åter

Du vet dock att en man jag är,

En man kan mulna blott, en kvinna gråter.

Julia. Men onket likafn, om ni förstår.

v. Kann. Du är oflippetig, sege, jag mig när

Du sett en verklig tar uti mitt öga,

En tar, som fallit ned? Det tror jag föga.

Min blick kan lygnas skum emellanåt,

Den flyms af tocken då, men ej af gråt,

Af tocken, som helt lät deröfver himmel.

Julia. Ah, huru ofta jag jag ej den vät,

Så vät, min onkel, att den tycktes glömma.

v. Kann. Du titta! Så gör äfven minsta drömma,

När solen knäpar litet fken ditåt.

Mig hör mig nu, om du kan spara,

En half minuts ditt fladder, att jag får

En femula tid att mig försvara.

Ett gammalt hjerta, huru fladt det står,

Har vär nängång, fast ej den varma klarar.

Den maktar dock åter den is, som är

Finns ofv hopat, lösa, ej en tar,

Mej tocken, barn, en liten dimma bara.

Them flyk den dimmans vägar sen, hvem rår

Derför att den vill helst i ögat vara?

Men ögat mulnar, flyktas då — har vär.

Se ja är faken.

Julia. Onkel, Julia
Jän, jag, när ni är så himmelst god,
Hur var den kvinna skapad, som hade mod,
Att se en kärlek, och att den förskjuta?

v. Kann. Jag var en fattig yngling, och jag stod
I världen en fam, utan fröd att luta.

Min blomning mot. Jag blommade likväl,

Ty ed och kärlek bodde i min själ,

Och kärlek, flicka, gaf mig fukt tillbaka.

Julia. Hur blef då ej den afskade en moka?

v. Kann. Jag jagd dig ju, att jag var fattig, jag.

Julia. Och hon den anma var tillräckligt jag

Att ej för en ett loppet guld förskaka.

v. Kann. E hon, men den, som skref för henne lag.

Vi drömde blott om frid och lycka båda,

Men vage drömma de, de gamle rida.

Korut jagdt, han gaf som offer åt en man!

Som, forren jag fick en aning om min vada,

Med burt och skatter hörmes fader vana.

Julia. Och ni?

v. Kann. Jag?

Julia. Blef?

v. Kann. Blef, för mitt lif Blef, för mitt lif förbrann,

Den borra murin, du nu kan skada.

Julia. Nej, onkel, jag ej ja, det går ej an.

v. Kann. (Åpprind.) Hall! Ur hrad dyg i afgrunden, på jorden,

Fick du i dagen de fördomda orden:

Det går ej an. Just nu, i denna stund

Hur kommu de, min Julia, i din mund?

Så, det var de, som fläkte min förhoppning,

Som bröte ned min lycka i dess knoppning,

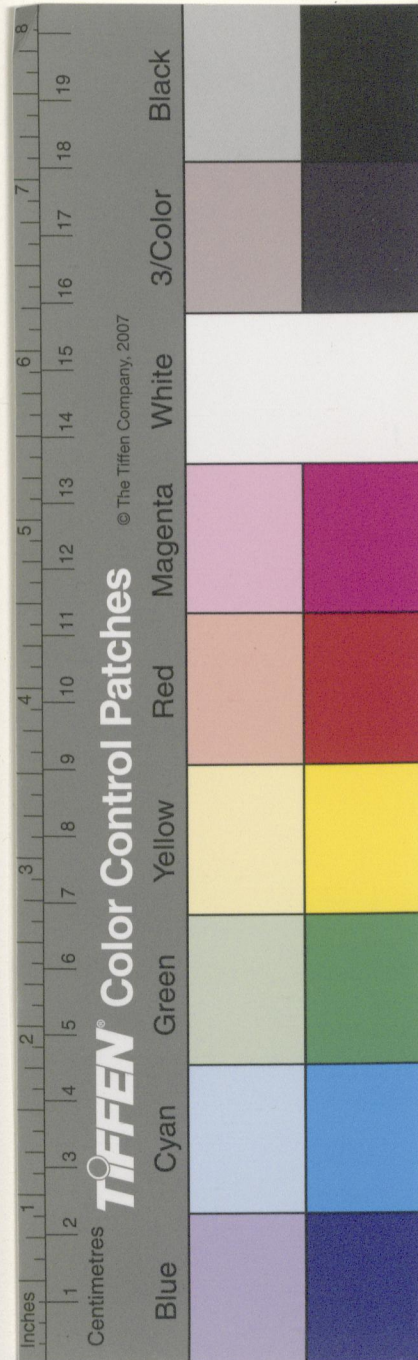
Som jagade mig fjell Hring världens rund.

För dem och Kan, ej har jag gått i grund.

Julia. I grund? Och ni talar ja. Jag frågar:

Är den en murin, hvars inner lagar

Är lif, som ert?

v. Kann. Mitt barn, du tycker ju,
För det jag skälfur för ett ord, som plågar.
Lif? Om du sett mig lefva, sett mig dö,
Min hopp och kärlek bodde än härinne!
Ännu, för många lustar gjort ett tag, -
Jag blygs att nämna det, - Kan minsta minne
Från dessa tider bryta upp en väg
Ur vinternisen i mitt frusna sinne
Som när jag myss den unge målaren jag.

Julia. Säg honom? Onkel, jag, förtälj, förklara...

v. Kann. Det var en blick, ett meningsfullt barn,
Jag såg, men detta jag, denna blick,
Dess färg, dess djupa glans, dess hela frukt,
Såg jag i vida världen blott hos tvänor,
Hos honom, honom, flicka, och - hos henne.

4 Scenen. v. Kann. Julia. Fru Bingen.

Fru Bingen. (Häftigt inträdande) I himlens namn, kom hjälp mig, herr von Kann,
Kom hjälp mig att snöt målaren frida!

Han kommer, Gåda Komma, Trygg och han;
Han fått den gamla dären på sin sida.

v. Kann. Var kort, min fru, ja kort ni Kan!

Fru Bingen. Visst Kan det smäta en, visst Kan det frida.
Uti ens hjerta att en okänd man...

v. Kann. Tytt, gnäll ej ju! En rätt är ju att lida.

Jag lugnt hvad faken gäller.

Fru Bingen. Ja min fru, så min fru!

Ja, målaren han grasperar efter tårer.

v. Kann. Ha! Å det derifrån den kommer skratt?

Jif honom dem, ja sluppen i kvarnen.

Fru Bingen. Om möjligt, herr, nej, det måste nekas!

Att hänga dem för förfäret ut att blekas!

Äk nej, det kan man ej, det går ej an.

v. Kann. (Utom sig) Vi är den varsta maren, några fann.

Fört ur min äpple med ett hjut och grist, för!

Förjorda öronnas och ögonisfel!

Jag Kan ej tala...

Julia. (Trädande emellan med lyftad finger) Kan ej?

v. Kann. (Slående sig öfveraxlad för pannan) Jag, en man!

Men jag vil, visa, att jag Kan fördraga.

(Går till fru Bingen med oföbar kamp mot sin better.)

Min fru, min goda fru, vil ni ej taga

En liten hvilka? Satt er, lugne er!

Det gäller ju ett lappre, som ni se.

(Tytt till Julia) Hvad menar du, jag, här jag till de fraga?

Julia. Tytt till v. Kann. Äk, bästa onkel, blott ni Kunde säga

Att ej er stycka jag ja tillgjord ut.

v. Kann. Tytt! Du Kan rita mig derock till flut.

Se efter an!

(Till fru Bingen, som satt sig, men vill fliga upp igen
när han malkas.)

Min bästa fru, sit stilla!

Ni nämnde tårten miss, var det ej ja?

De kunna blekas, Kustora fara illa!

Fru Bingen. Jag skiter ej ett hus, för att förspilla

Hvad i min ringa värd jag kunnat få.

v. Kann. Ja, tack! Jag tackar er, jag måste gilla

Er omfång ja i detta, som i allt.

(Tytt till Julia) Hvad synes, fördrar jag nu?

Julia. (Tytt till baka) Det är en vilka,

Ni Kunders bara, och ett Kaus är kallt.

v. Kann. (Skallande på hufvudet och gående tillbaka till fru
Bingen, efter en kort paus lugnare.)

Fru Bingen, vi bli både gamla!

Och älderdomen har juft ej behag.

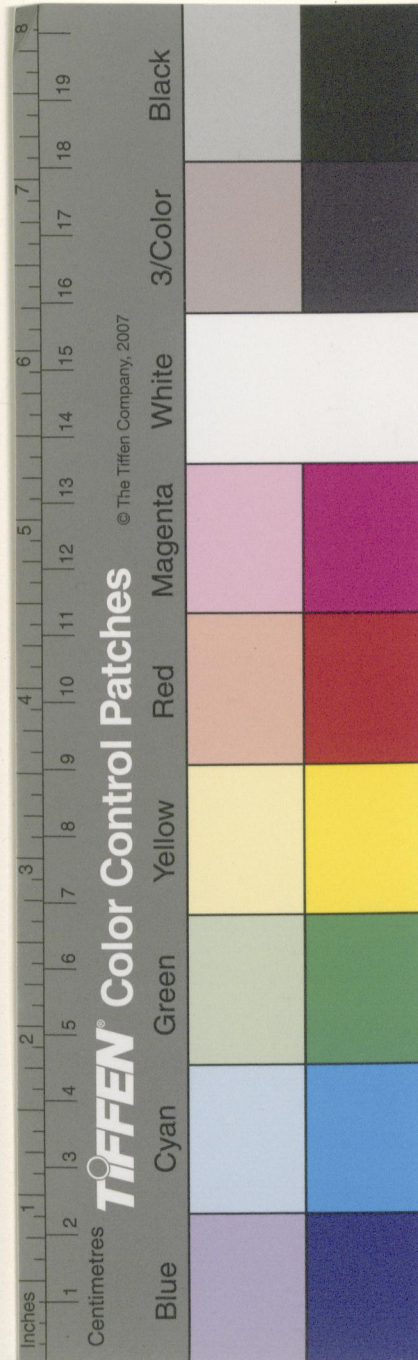
Fru Bingen. Man Kan ej...

v. Kann. (Uppbunsande åter) Hur?

Fru Bingen. Förhindra sig att gamla

Är efter är, dag efter dag,

Så länge man är till.

v. Kann. (Lugnare)

Det medger jag.

Det kan man ej, men äfjest kan man mycket,
Längre mer än vi och många annan tror.

Fru Bingen. Att kunna tåla är dock hufvudstycket.

v. Kann. (För sig.) Det där var bra. Så föde och min mor.

Fru Bingen. Uppmärksamhet, herr Kann, när man beror.

v. Kann. Beror?

Fru Bingen. Ja, såsom jag och många andra,
Som haft vår bättre tid och sett den vandra.
Vi lefva sen på nåd.

v. Kann. (Rörd.) Min bästa fru,
Gör mig ej sorg, vi missförstått hvarandra.
Ni lefves här på ingens nåder nu.

Att jag blef ond här nysst, det veta ni klandras!

Men hur min vrede är, det vet ni ju.

Min hårda språk, det ber jag er förgåta,

Det är gudnas som dynnet är.

Ni vet att älderdemonen gör mig tvär,

Förarghig ofta, knarrig, snar att tråta.

Dock vet jag att ert värde mæta,

Vet, hur omfifflig ni är här,

Hur det stod till i gården er förutan.

Julia. (Tyst till v. Kann.) Nu gudas äter rätta ton i lutan.

v. Kann. (Tyst till Julia.) Tjy, senge, jag kom af mig, glömda rikt

att ni se hur jag har mitt finne språk!

Fru Bingen. Ah, goda herr von Kann, kanst du att rutan

för julen mindre skarp.

v. Kann. Hur menar ni?

Fru Bingen. Jag menar: om jag ger hvad de begära?

v. Kann. Hvad? Tack?

Fru Bingen. Ja, det måste väl så bli.

v. Kann. Det förgår mig, det gör ni rätt uti.

Fru Bingen. Jag är så lätt förstådd, jag har fått bara

så många lilla sorg.

v. Kann. Som gått förbi,

Jag hoppas det?

Fru Bingen. Ja himlen vare ära!

Dock undrar jag att jag så hastig var

Emot den unge snälarn, fast så nära

Jag såg hans båda ögon. Hur?

v. Kann.

Fru Bingen. Ett par!

Hvass likar jag ej sett sen unga dar,

De jag dem såg hos engelsk här, en Kär.

v. Kann. Ni minns dem, fast ni knappt dem såg, förrän

Ni måste flytta från vår ort igen

Och fick först, sen de flösknat återvända.

Fru Bingen. Hvem glömmar dem, som engång jag dem tända?

v. Kann. Och mälarn? Hennes ögon likna hans?

Fru Bingen. I allt, gestalt, blick, tvilshet, färg och glans;

Det är som om han äft dem, så de blanda.

Julia. (Till v. Kann.) Men om han vore hennes son, kanst du.

v. Kann. Nej, nej, hans namn är icke hennes mans.

5 Scenen. De förra. Frank. Trygg. (Med några tjuvar.)

Frank. Det var ett bekande förutan ända

Att finna nycklarna. Se här vårt fynd!

Gå nu och städa efter oss fru Bingen!

Fru Bingen. Ojimmer, de ha hittat nyckelringen!

v. Kann. (Hörde till fru B.) Nu är en rätta påföretid begynd.

Fru Bingen. Men hvem kan väl bli ond på honom? Ingen.

(Edet hon går ut.) Med bästa förtack till är dock fynd.

6 Scenen. De förra, hvarom fru Bingen!

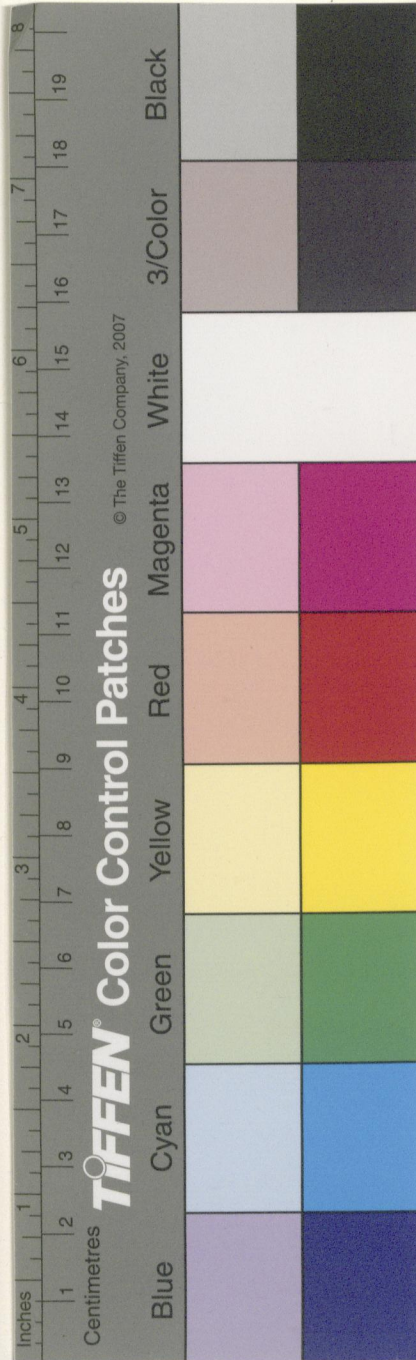
Frank. (Blickande efter den utgående.)

Hon var ju menstlig nu, den gamla snäkan,

Deruti höll hon ett försvifadt barn.

v. Kann. Utsäkte, henne, endast faran

För hennes tankar gjorde henne varm.

Frank. Varm? Kalla det ej värma, som var varm.

v. Kann. Man måste tala något af de gamla.

Frank. Rätt gärna, om de njös med alla gamla.

En kupa mjölk och smör

Och låta bli att pecka, gnata, skramla

Och vända hela världen upp och ned.

v. Kann. Det fjfva, herre, är de yngas led.

Att tala öppet klår, men ej att framla.

Julia. (Till Frank) Det flutas aldrig vad om han blir ned.

Frank. (När att akta på Julia häftigt till v. Kann.)

Att framla? Hvar? Hvad menar ni dermed?

v. Kann. (Med heta) Jag menar jag (skyr sig) Nej, låt oss råmma vara.

Ni är för god att fråga, jag att svark.

Räck mig en hand.

Frank. (Till Julia) Här är den, tag.

v. Kann. Jag räcker snart i öfver.

Frank. (Till Julia) Och jag.

Julia. (Till Frank) Nå himlen vare tack, den flöt då striden.

v. Kann. (Till Frank) Det blir en gammal arfvet af den med tiden.

(Till Frank) Men unga var, jag tror vi lät färd krig.

Frank. Jag tror det ook; det färdas gamla föga.

v. Kann. Jag brukar upp mot dem, som föda mig.

Frank. Och jag mot dem, som vilja spela höga.

Julia. (Till Frank) För min skull, låt, hejda dig.

v. Kann. Ett språk förtär jag ej; stor sak! Ett äga,

Det är en tulk, som talar till min själ,

Och gör att jag ej allt så noja vägar.

Frank. Om så är fallet, har jag skäl

Att vara nyjd att detta arf jag äger.

v. Kann. Ett arf? Hvar föde ni? Af mor, af far?

Frank. Min bästa herr von Kann, det har

Så liten vejt för er att detta höra.

Min bliska legend hvad kan väl den er röra?

Jag kom att nämna den ett arf, det var

Emedan för jag hörde folk så göra

Här i mitt hem, i minna barnens dö.

v. Kann. Jag håller.

Frank. (Till Julia) Nu till arfvet. Det skäl låta.

(Till Frank) Se så, min gamla kund, vad upp, vad fram,

Se efter att vi får en kupa till nåtta

För tre af fönstren, dotter, dotter, dotter;

Jag tänkt!

Frank. (Till Julia) Hur skall jag det påstätt så?

Frank. (Vejande på bordet) Der har vi hammare och nubb, låt gå!

Frank. (Till Frank) Man kan i spika genom tarket hällen.

Frank. Vill ni få här och pruta, när det gäller?

Frank. Åh!

v. Kann. (Till Frank) Man kan ej? Ty du! Spika på!

(Frank förtär upp tarket.)

Frank. (Till Frank) Vid detta förtär skall fluffet gå.

(Till Frank) Fluffet på sin plats och fluffet upp ramen.)

Och här, min Julia (till Frank) min präken, fluffet

Jag flöt för er, färd med.

v. Kann. (Till Frank) Dender är skapt att tärja som man sellen.

Julia. (Till Frank) Blott han ej vill tärja quibbar med.

Frank. (Till Julia, som lät sig, i det han färdas färd kullstift och

fluffet sig framför sin tasta.)

Se så, tag nu en min, som när ni glädes

I djupa hjertat och till häftan den.

v. Kann. Herr Frank kan jag så vara här tillfrädes

Och se uppå? Jag öppet ut, jag ber.

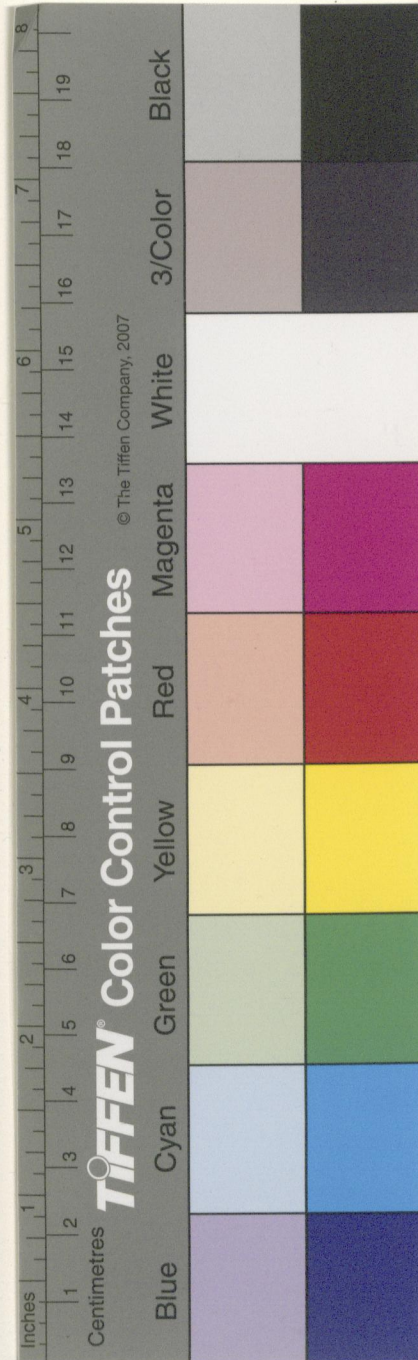
Frank. Den talar färdigt öppet, som ej rådes;

Blif kvar, tag plats, ifall det var er.

(Till Julia) G. h. t. Se ut från liket mer.

v. Kann. (Till Frank) Att jag frågan är. Är dräkten

Som den ber vara. Men är hvardagskläd,

Kanske för mycket enkelt, är jag rädd?

Frank. Kall fröken presenteras utom jagten,

Kanske på hafvet?

v. Kann. Skönta ej, min vän.

Min Julias dragt, är smak bestämmer den.

För min del ser jag helst om hon får vara

Så enkel, som hon rörs kring min person,

Ju blott för mig, mig gamla, målas hon.

Frank. Det gör mig nöje, och jag kan förklara

Att vi i detta lyckeliga träffat var.

v. Kann. En husfrudjak är lekhet, lekhet bara.

När den, ja vill jag ej på hemmet sjunga.

Frank. Huru Kann, ni tänker nu på en miljon;

Men vet ej här det, utan alla frage,

Jag har mitt gifna pris och tar ej geas.

v. Kann. (Tyst till v. Kann.) Men kommer det ej ut en fläck med den.

Julia (Tyst till v. Kann.) Kall ut min enkel, testena icke än.

Frank. Min fröken, passa på, gör ej grimacer!

(Till Trygg.) Och ni, ni kan ju slutat, gå er väg!

Hvem bjuder er få gåra och gapa?

v. Kann. Gå, Trygg! Är något otalt än, ja jag.

Trygg. Nej, herre.

Frank. Marsch! Rör fötterna, gamla apa.

(Trygg knyter handen och går bummmande ut.)

I skenen. De förra, utom Trygg.

v. Kann. Min unge vän, om vi har talat med,

Så låt mig talas frist, det är min vana.

Jag känner er ej närmare, men kan ana,

Att vi med all talang dock ej är rika.

Frank. (Ljunda) Nej, herre, jag är fattig, mängden bkr.

v. Kann. Och det fins torner på artistens bana.

Frank. (Med en blick på Julia)

Men också roser, blott man vet att sjunga.

v. Kann. Jag tänkte, sen jag nu är en relativ,

En skugga blott af hvad jag var tillförmis,

Och måste vänta, hvarje dag, mitt flut,

I röda vanden för en vän ett torn,

För skapa någon liten fröjd förut.

Jag äger skatten, mer än jag behöfrer,

Kan följa en miljon, och dock ha öfver,

Hvad gör jag väl med detta öfverflöd?

I lifet föga, mindre än som död.

Jag har hört roge ut på alla kanter,

Men har ej jagtingar, ej ens förvänder

Att lemna mina rikedomar åt;

För, en ända, det lilla flyktil.

(Blickar på Julia) Som här ni ser, knappt vänd en enda plåt.

Men skalk för allt, och det är dock för mycket.

Ni finner nu hvar för jag nyss er gåf

Den vink, det anbud, som ni bjöde af.

Frank. Ett är mig dunkelt dock; jag kan ej finna

Hvad jag har gjort för att er ynnest vinna.

v. Kann. Visst ingenting, men allt förklarar sig

I dessa ord: ni intresserar mig.

Frank. Det är långt annat än jag djupst förmoda.

Men har ni mer än nog för en person

Så bjöd åt någon annan afert gods;

För min del var jag främde af den tron,

Att ingen man får vara orädhjon.

Julia. (Till v. Kann.) Min beräkning! Ack den hårda gannan!

v. Kann. (Tyst till Julia) Blis kan ej målas, blis ingen annan.

Julia. (Tyst till v. Kann.) Min goda enkel, gör ännu försök!

v. Kann. (Tyst till Julia.) Måske engång, men det går upp i rök.

(Till Frank.) Ni är artigt, jag ved att ni som andra....
Frank. (Affrystandes) Nej, fröken, hvilken min! Nej, Frank ni lek?
v. Kann. Jag menar, unge vän, att ni tänkt vandra

i Konstens sköna spår Europa kring;
Men utan medel går man ingenting.

Frank. (Visande sitt koftstift) Har är mitt medel.

v. Kann. Bra, rätt bra, men verlden

tar pennningar för allt, kan ni förstå.

Den sjelfva resan, herre, blotta för den

Vagn, hästar, allt blir dyrt, var vis därpå.

Frank. Har man ej råd att åka, kan man gå.

v. Kann. Våtan ni gå. Men vet ni hvad det kräfs

för sålunda att gå, hur lång och lång

Ni måste finna vägen mångengång;

Hur värst af allt att tider går förgäfves?

Men låt oss anta, att ni nått ert mål:

Ni tänkt dröja der, ni vill fludera.

Godt, men ni är ej gjord af jern och stål,

Ni vill ha krusrum, kläder, mat, med mera.

Det koftar; ni är utan mynt; ja, kan

Ni tänka på att dröja kvar der längre?

Frank. Ja, jag kan svälla, herre, det går an;

Man spänner endast bältet litet trångt.

Julia. (Tyst till v. Kann.) Han är artigt.

v. Kann. (Tyst till Julia) Långt mer, han är en man.

Frank. Vår fröken hvita litet, ja våtan.

v. Kann. Ni affläs då mitt anbud, ni föraktar

Min ringa tjänst?

Frank. Jag nämnde mina skul.

Jag får ej möta den, men jag betraktar

Mig som en godhög gäldenär likväl.

Och nu att hemta färg! Ett kortt försäl!
(går.)

8 Scener. v. Kann. Julia.

v. Kann. (Betraktande teckningen) Vänning, ja, en likhet, det är gifvet.

Julia. Ack, enkel, jag är ledser, jag vill de.

v. Kann. Hvad nu? Derute finner du en frö;

Ja, kasta dig i den, ja slipp du lifvet.

Julia. Ja, skamta! jag är allvarsam.

v. Kann. Hvad grubblar fröken på? Jag fram!

Julia. Så på herr Frank, och på hur öfverdispet

Han bär sig åt mot er i allt.

v. Kann. Den faken, flicka, kan du ta helt kallt.

Julia. Jag vet att han är fattig, ja, jag känner

Hur djupt bekymren på hans ömme blick.

Han är ju enfam, har ej fast och vännen,

Han söker inga, öftar det ej vardt.

v. Kann. Då liknar han ju mig, det är mig känd.

Julia. Men hvaför vill han ej besvara

Sig alla frågor, jag mig det,

Då enkel bjuda hjälp?

v. Kann. Ja, jag kan svara:

Det är af stolt, och han handlar rätt.

Julia. Och sin hand tom mot er, hans hela fäkt...

v. Kann. Det kunde något höfligare vara.

Julia. Ack, enkel, tröttna ej ändå, var huld;

Var vänlig allt ännu, följ blott er hjerta.

Ni är ju ömsint, ni är god som guld.

v. Kann. (Förpandande sina öron) Huru! Du är förgjord, du yras, smarta.

Julia. Det måste fram, jag säger det med smärta:

Han har ej för ett fatt, det är min skuld.

v. Kann. Din skuld? Nej, detta blir för gallet,

Din skuld? Hvad är din mening med det talat?

Hans skick, hans fäst, hans språk, hvad var det dig?
Julia. Hör endast, att jag får förklara mig.
Jag hade två förslag, och gjorde valet
de dunt, som mig lät.

v. Kann. Gåter allt ännu.
Julia. Jag kände föra herr Frank, jag sagt det ju,
att han var fästlig visste jag tidliga,
Men först och främst, ja, men än många sitta.
Dock, det var då, när han sin framtid såg
i hjus ännu, i glans sin konstnärarbana.
Nu var han kommen hit. Jag måste ana,
att han var bruten nu till med oss lag.
Jag tyckte, enkelt, att hans öde låg
i mina händer, tänkte på en vana
att hjälpa alla, hvar ni någon fann,
som trädde modigt fram och vann ett tycke.
Då grubblade jag fram mitt mästareflygke...

v. Kann. Och detta blif, ifall min tro är sann,
Helt iafast för ditt geni ett käftligt fröjste.

Julia. Ack, jag har Frygg beskriva herr von Kann
som en magnat, som en komplett tyrann,
Hvars lif det var att kufsa, att befatta,
att förvara storsisk ödmjukhet af alla.

v. Kann. (Förvånad) Jag borde tjära. Hvad i alla dar
Var då din affäst dermed?

Julia. Jo, att väcka
Herr Frank hans stolt, om den besvad var.

v. Kann. Och den blef väckt?

Julia. Ja, om ni fordrar svar,
Men, ack, för mycket, att det kan förskräcka.

v. Kann. Men nu, min fröken, för du redogjort
För denna plan, den älskliga den tacksa,
Säg, tycker du handlat som du borde?
Hur har du valt personerna, till oss ort?
Jag säger: faken är den mest besatta,
Jag i min besnad fäst.
Att ta min Frygg till hjälp, för att förplatta
Min Karakter visser en ring artigt,
Hur du har kunnat riva Jöden biff
På takt och hälsning har jag sagt att fatta.

Julia. Min gode onkel, det var qvinnoligt.

v. Kann. Suf rätt ordit. Ja, jag måste skatta.
Men märker du hvad du statat till,
Din qvinnoflughet hvad af den är blefvet?
Jag har den unga mannen kär, jag vill
På allt fäst hjälpa honom fram i lifvet;
Jag visar vänlighet, gör anbud; han
Han kallar mig för en förskrädd tyrann.
Ta hälsk af mig till mig, helare allt förfaka.
Han tar mig flott, och han är flott tillbakka.
Hvad får att göras nu? Du har ju haft
Hans öde, som du tyggt, i dina händer;
Så säga det, visa nu din kraft!
Jag ser ej rad, hur helst jag faken vänder;
Jag vägar ju ej ens förklara mig,
Af fruktan att för snart blottställa dig.
Julia. Ack, onkel, att ni run i despa bränder,
Som fräta i mitt hjerta nog förut.
Låt mig få hemta mig, en kort minut.
(Besinnar sig en stund, med handen öfver ögonen.)
Ja det går an, ja på min ära.

Råd träffadt, fast min björna rullar kring.

Herr Frank bär än i dag en ring,
Som jag i Sverige sen jag honom bär.

Med denna gör han jukert ingenting.

Var vänlig nu, försök begära

Att köpa den; bjöd mångfaldt vändet sen,

Den har också en furstlig ädelsten.

v. Kann. Man må försöka på...

(Lyssnar. Hög hörs i trapporna.)

Tyst, han är nära.

10 Scenen. De förra. Frank, (bärande sitt färgskrin i ena
händen och med den andra följande framför sig
statmålaren från förra akten.)

Frank. Vi önskar dela med er, nå välan,
Se här har jag en skräddare, herr von Kann!

Han talar ständigt om betryck och knipor;

En flon kan räddas af hans nåd;

Hans spika kuffar och hans orgelpiper,

Som gnälla hela dagen efter bröd.

Ge honom något af ert öfverflöd!

v. Kann. Herr Frank! Han var väl nyss häruppe

Och fick sig redan då en skärpi

Men jukert är det klent med hans förvärf,

Och hvad jag gaf är kanske blott en droppe

I hans behof. Nå väl, han skak på mer,

Och ej för egen skull, så dock för er.

(Till mannen.) Ge nu och måla planket sådligt, herrs,

Bestäm sen priset hur ni vill;

Sågs det för högt i värd, är det ej värre

Än att jag lägger endast hälften till.

Se så, stå här ej längre och förspill

En tid. Nu räntar hvad ni gör och gjorde.
Statmålaren. Aukt, nådig herrs, jag är framt deran,

Jag faktar ord, om möjligt, nej jag kan

Sag kan ej, kan ej tacka som jag borde.

v. Kann. (Skrapande sig häftigt i hufvudet.)

Fört ut i frid, ni alla Kanne's smorda,

Ni kung af hela riket gäryan!

(Statmålaren flyttar ut.)

10 Scenen. De förra (samma)

Julia. Men, goda enkel, hvarför vill ni skrämma

Den arna mannen ständigt? Är det rätt?

Ni tror er kunna allt båd' framt och datt,

Och kan ej ens er better hämma.

Kan ej - ni själ, ni borde säga det.

Rätt ofta, som man ser hvar dag här hemma.

v. Kann. (Med stor gest.) Vill du ditt kan ej närmare bestämma?

Jag kan ej se förutan fyra,

Det vet jag, ej på himlens fasten

Så flyttar, rycka andra ned ur sky...

Julia (afbrutande.) Att detta ej, men mycket till för resten.

v. Kann. Tj, flyttar ningo! Du är framt som pesten.

Bestäm mig närmare hvad jag ej kan!

Julia. (Vekt, men listigt.) Ni kan ej se en varelse, som lider;

Ni kan ej affra någon menstlig bövi

Är lindring möjlig, när ett hjerta friden,

Kan ni ej låta bli att göra den.

Ni kan ej - hvar som helst en framt som röjes,

Som vill det ädla, men af tvång fördröjes -

Emotsta lusten att besänja den;

Ni kan ej fara övan eller nån.

Ni kan ej hindra blicken eller resten

Att yppa hvad inom er förögar.

~~En~~ En flamma darrar ofta och får höften,
Ett gamla öga fuktas och har vär.
(Slår armarna kring hans hals),

Ak, goda onkel, nu går nytt en tår.

v. Kann. (Stjuter henne bort och sträcker sig hastigt med handen
öfver ögonen. Till Frank, som under tiden gjort sin palott färdig)

Der ser ni, herre, en, som vet att skratta
Med knappt ett ord af jarning i sin mund,
En riktig fågel, just en äkta duft,
Och henne har jag kring mig här kvar stund!

Frank. (Till sig, med förbårla vordel).

Den fatans trygg skalk får jag bort för snuspa.
Att hjälpa ja! (Tilltalande åt Julia) Sitt frukon, en sekund!

v. Kann. Här kan ni finna hvad jag måste tala
Af denna flicka, ja, långt mer dertill:
På detta vis är hon i stånd att måla
Sin onkel svart och hvit, allt hur hon vill.

Det här var ett fätt, vill ni höra flera?

Julia. Ren mund, min onkel, ej ett ord nu mera!

Frank. (Till Julia) Men i er färg hvad våas spel!

En kind har nu en glöd att den kan bränna.

v. Kann. Huru Frank, jag ser en blåtande juvel
Uppå ett finger, dat mig frött bekänna
Att luft till diamanter är mitt fel.

Frank. Hvad sen?

v. Kann. Jag menar, om ni såldt denna?

Hj pris, om det på pris beres.

Frank. Dess pris, herr Kann, är högre än ni tror,

Den sålles ej med guldet i er lada;

Den är mig kär, näst mina ögon båda

Det enda af art, jag äger af min mor.

Betrakta den, se den är skön och stor.
(Sträcker sin hand nära under v. Kanns ögon.)

v. Kann. (Uppfarande från sin stol.)

Ni heter icke Frank, ni heter dog

Ett rätta namn?

Frank. Huru kan ni mena ja?

v. Kann. Jo, denna ring är mig beris deppa.

Frank. Min ring?

v. Kann. Ja, hör mig! Den af ödet bötja

Jag då, varit vida världen kring

Da' fände jag den ring ni bär, er ring

Till en, en kvinna, som ej fick mig följa,

Ej dela mina skatter, men som var

Min barndomsvän, min brud i forna dar.

Frank. Jag häpnar.

v. Kann. Huru det är mer ej nämna

Mitt namn nämgång?

Frank.

Ni aldrig; endast en,

En namnlös, henne kär för länge sen,

Som sen han tvungits att sin hembygd lämna,

Sändt henne denna ring från fjerran hamn.

Blott hennes sista suck god som ett namn.

v. Kann. O himmel! Hvad du velat anse

Att mig ännu. Kom, gesk, i min famn,

Kom äg mitt allt, var som en för mig nära!

Men hvarför bytte du ditt namn?

Frank.

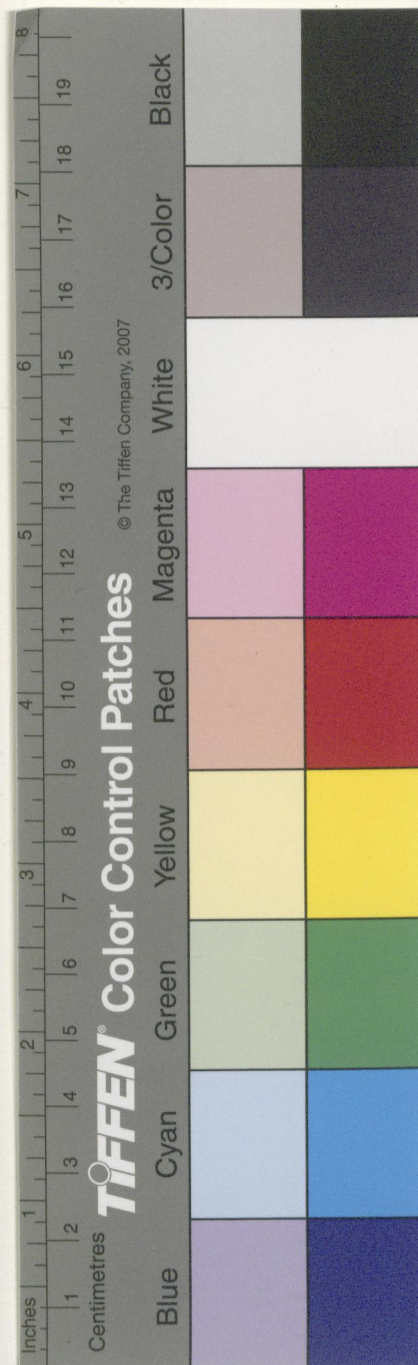
Jag saann,

Jag tyckte mig för fattig att med ära

Mitt festska, högtförnarna släktornas bär.

v. Kann. Då, gesk, kan du ta det åter an

Nu kan du hissa flaggan som i hamnen.

Julia, (Åstörtande sina tårar skuter skulmsket omkring
s. Kann och glår armarna kring Frankes hals.)
Skall jag ej också få min del af famnen?
v. Kann. (Törvänd.) Hvad nu? Släpp af! Det der är galenskap ju.

Hvad tänker du uppå, jag, gran du?
Du är ju rakt ifrån förståndet, flicka.
Julia. (Med låfjad enfad.) Ock, alldrig vet jag att mig sticka
i onkelns tycke som jag bör.

Gör jag ej rätt? Jag gör som onkel gör.
v. Kann. Ja, han har mift och fars, det kan ej sticka.
Jag är bestört. Förlåt, min son, förlåt!
Han är som litet tokig mellanåt.

Frank. Nej, nu är tid att tänkesit må falla.
(Se v. Kann.) Min far, min far, om jag är så far Hallas,
Ja Julia gör ej första gången så;
Vi varit länge ena och två.
I Sverige när blef aftaladt af emellan båda,
Fast vi haft flygghet för att det förrädda.

v. Kann. Ohimlens maktar, jag väl signer en
För det mig smärta denna dag så skada.
Det haglar på mig glädje mer och mer.
(Sluter båda i sin famn.)

Julia. Nu, onkel, har jag sluppit nu min sår:
Jag märkat att ni är tyrann, och ni
Att jag är tokig; - det kan gittat bli.

v. Kann. Du tokas jemt.

Julia. (Seende upp mot v. Kann.) Men hvad är det för glitter?
En tår, vid Gud, som i en öga glitter
Och faller ner ej följt af en kamant,
Bekänn det bara, nu är onkel flat.

v. Kann. (Stycker sig öfver ögonen)

En tår? Hvad tror du dig en sådan finna?
Julia. Nej, bliggs ej för den mer, låt den få rinna.
Ni är så fken i ålderdomens dag,

När hjertat speglas i hvarst andets drag,
När ögat kyla smälter bort i tårer,
När den är sjuk en blick, när den har värn.
v. Kann. Hatt munnen, unge, nu! Jag är en man!

En hårdnad man; jag kan hvad menstka kan;
Men att stå här och se en fröjd och lycka,
Och allt hvad jag har känt i famnen tynka,
Och gräpa minsta tår af glädje - nej!
Det är omöjligt, barn, det kan jag ej.
(Nidan faller.)

